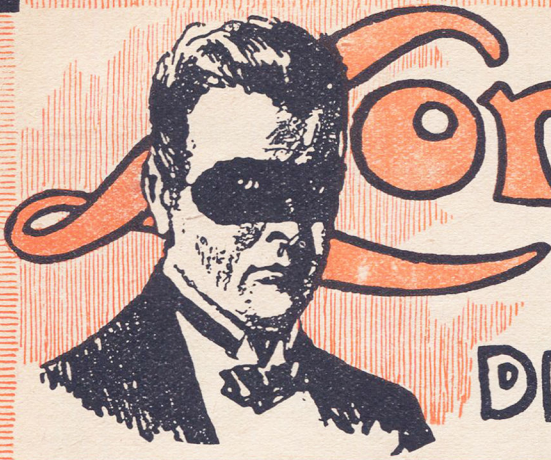

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1042

„De Dochter van Mijnheer Arnold Maine”.

20 cent

Brisbane keek den Heer in 't zwart spottend na.

NIEUWE SERIE
**DE DOCHTER VAN MIJNHEER
ARNOLD MAINE.**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

EEN GEVAARLIJK VOORSTEL.

In Franklin Avenue, een der breedste straten in de New Yorksche wijk, die Brooklyn heet, staat sedert eenige jaren een groote winkel, van een vrij zonderlinge bouworde, en niet bepaald fraai te noemen, want hij is samengevoegd in den loop der tijden, uit zeker wel vijf huizen, die misschien op alles konden bogen, maar zeker niet op gelijkvormigheid.

Het eene had vier verdiepingen, het andere had er zes, en er was er zelfs een bij dat er maar twee had, en dat ook eigenlijk geen huis, maar een kleine fabriek was geweest, de vensterkozijnen lagen niet op gelijke hoogte, en hadden ook niet denzelfden vorm.

Maar dat die huizen bij elkander hoorden bleek zeer duidelijk uit een reusachtig bord met meterhooge letters beschilderd, hetwelk de eigenaar van de zaak over de heele breedte van die vijf huizen had laten aanbrengen, en waarop te lezen stond „Brooklyn Warehouse. — Arnold Maine”.

Het was dus een bazaar. Het was wel geen Londensche Sefridge, het was zelfs geen Ber-

lijnsche Tietz, maar het was toch voor Brooklyn een heel behoorlijke bazaar, waar men, tegen schappelijke prijzen, ongeveer alles kon krijgen wat er voor geld maar te koop is, van schoenveters tot ameublementen, van kauwgom tot vleugelpiano's.

Mijnheer Maine heette eigenlijk Mainz, hij was een Duitscher maar hij woonde reeds twintig jaar in de Vereenigde Staten, en daar hij sinds jaren genaturaliseerd was, en vervolgens ten pleziere van zijn nieuwe landgenooten, de z aan het einde van zijn naam vervangen had door de letter e.

Als zooveel anderen was mijnheer Arnold Maine twintig jaar geleden begonnen met een uiterst klein zaakje in gedragen kleeven, dat hij had weten uit te breiden, en met het verworven kapitaal had hij het zoeven genoemde fabriekje gekocht en daarvan een magazijn annex winkel gemaakt.

In den loop der jaren had hij er de andere huizen weten bij te koopen, van de zaak was een vennootschap gemaakt, die hij echter

volkomen controleerde, als bezitter van 90% der aandelen, en nu was mijnheer Maine een man in bonis, zelfs voor Amerikaansche begrippen.

Maar hij was tevens erg sentimenteel, mijnheer Maine, en daarom had hij de inrichting van het eerste huis, het schamele fabriekje nimmer willen veranderen, en het was nog precies zooals het vijftien jaar geleden was, tenminste wat de inrichting betreft.

Het had een afzonderlijken ingang behouden, die naar een betrekkelijk kleine afdeeling voerde, waar kruidenierswaren werden verkocht en vruchten en daarachter — vier tredjes op — in een soort van opkamertje dus, bevond zich nog altijd het kantoor van mijnheer Maine, waar hij geheel alleen placht te zitten, door een deur gescheiden van de eenige hulpkracht die hij op die geheiligde plek duldde, een typiste, die hem sinds twintig jaar trouw diende, en als het ware in dien dienst vergrijsd was.

Natuurlijk was er een zeer groot personeel, maar dat zat, onder aanvoering van een rijk betaalden bureauchef heelemaal boven in het middengebouw, het huis met de vijf verdiepingen, en mijnheer Maine had er slechts verbinding mee, door middel van zijn huis-telefoon.

Dat kantoor, heel eenvoudig gemeubeld, zag met een enkel raam uit, op een hoek van de zeer ruime binnenplaats, waar de koopwaren van vroeg tot laat werden aangevoerd, met honderden vrachtauto's.

Aan de overzijde van die binnenplaats bevonden zich magazijnen en door vier poorten konden de auto's de veel onaanzienlijker straat bereiken, die evenwijdig liep met de Franklin Avenue.

Het kon ongeveer tien uur in den ochtend zijn, toen er een zeer fraaie, blijkbaar nieuwe tweezitter stilstond voor die kruidenierswarenafdeeling, bestuurd door een elegant heer, die even de omgeving opnam, toen uitstapte en zijn wagen afsloot.

En toen hij met vlugge stappen het trottoir overstak, kon men waarnemen, dat hij misschien zelfs een weinig al te elegant was.

De grijze kleur van zijn uitmuntend gesneden wandelcostuum was misschien wat al te licht, de ruiten, waren misschien wat al te groot, de dure zijden das was misschien een tint te groen, de hoed wat al te zwierig.

Ook hadden de bruine schoenen die lichte kleur, en dat opzichtige stiksel, dat ze onmiddellijk veroordeelt in de oogen van werkelijk goed gekleede mannen.

Ten overvloede en om op alles de kroon te zetten stak er een zwarte parel in de das, droeg de bezoeker een echte Borsalino, een lichtgrijze handschoenen van wildleder.

De man had breede schouders, een dun middel en een gebruind gelaat, waarin twee zwarte, heerschzuchtige oogen.

Hij stapte over den drempel van de steeds openstaande deur, knikte vluchtig tegen het eerste het beste verkoopstertje, dat hij tegen een der groote, zwaarbeladen toonbanken aantrof en zei kortaf:

— Ik wil met je patroon spreken, kindlief!

Het meisje was misschien niet gewend, door een bezoeker op deze wijze te worden aangesproken, tenminste ze keek hem even onzeker aan, raadpleegde fluisterend een collega, en antwoordde toen den eleganten heer:

— Ik vrees dat dat niet zal gaan, mijnheer. Er is juist een bezoeker bij mijnheer Maine.

— Dan hoop ik dat die bezoeker gauw zal ophoepelen. Ik ben niet gewend om te wachten. Ik geef hem vijf minuten om te verdwijnen. Je kunt hem zeggen dat Micke Brisbane hem wil spreken.

De naam scheen het jonge meisje niets te zeggen, want zij haalde even de schouders op, verliet haar post, wipte het trapje aan het einde van den langen winkel op, die de vorm had van een pijpenla, verdween door een deur met matglas, bleef even weg, en er was iets van angstige nieuwsgierigheid op haar knap gezichtje, toen zij weer terugkwam, den bezoeker aankeek en zei

— Mijnheer is niet voor U te spreken, mijnheer Brisbanel

— Zou je denken? vroeg de bezoeker met een glimlach, die zijn gelaat niet verhielderde maar er een onaangename, sluwe uitdrukking aan gaf. Ik geloof dat jij eens met me uitmag. Zoodra ik een avond kan vrijmaken. Maar ik ben niet gewend om mij te laten afschepen, zie je, als ik zaken van belang heb af te doen. Naar het schijnt heb je nooit van Mike Brisbane gehoord?

Het meisje gaf geen antwoord, maar wendde zich af, gekwetst door de wijze waarop deze vreemdeling haar aansprak, door de onbeschaamheid, waarmede hij haar monsterde, en daarop haalde Brisbane zijn schouders maar eens op, liep met stevige stappen door de winkel heen en was, voor iemand er zelfs aan had kunnen denken het te verhinderen, het trapje opgestapt, en had de hand reeds op de knop van de deur, toen een van de bedienden luid tot hem riep:

— U heeft toch gehoord, mijnheer, dat de baas U niet kan ontvangen? Ik verzoek U om heen te gaan!

De bezoeker draaide langzaam zijn gebruid gelaat, dat wees op een langdurig verblijf aan het strand, in de richting van waar de stem geklonken had, en boorde zijn zwarte oogen voor een oogenblik in de fletsblauwe van een jongen man met morsmouwen aan, die ze onmiddellijk neersloeg, kuchte, eerst rood en toen bleek werd, en met groote haast den inhoud van een kist vol rijst, over te scheppen in een van de vakken achter zijn rug.

— Het volgende oogenblik had Brisbane den kruk ongedraaid, en bevond zich nu in een kleine, door een lantaren in de zoldering verlichte kamer, waar een vrouw van een jaar of veertig met verwoede ijver op een schrijfmachine zat te hameren.

Zij hield echter dadelijk op na het zien van den bezoeker en zei knorrig:

— Geen bezoekers! Mijnheer Maine heeft iemand bij zich. U kunt wel zoolang daar gaan zitten.

Brisbane sloeg ternauwernood acht op de vrouw met haar bleek, bloedloos gelaat, haar lichtgrijze oogen, en haar kleurloos haar, gaf niet eens antwoord, maar bleef kalm doorloopen, en opende een tweede deur, waarop met zwarte letters het woord „privé” geschilderd stond.

In het kantoor dat hij nu betrad trof hij mijnheer Maine achter zijn schrijfbureau aan, en verder den bezoeker waarvan sprake was geweest, een oudachtig heer in het zwart gekleed, met een gouden bril op, en blijkbaar geverfd haar, die bij zijn aanblik onrustig op zijn stoel heen en weer schoof, mijnheer Maine vragend aankeek, en toen naar zijn hoogen hoed greep, die naast hem op den grond stond.

Maine, een vrij gezet man met een hoornen bril op een vleezigen neus, en een joviaal, breed gelaat, maar dat onder den invloed van drift plotseling kon betrekken, wendde zich tot den eleganten heer en zeide opgewonden:

— Heeft U niet begrepen wat men U zegt, mijnheer Brisbane? Ik wensch niet gestoord te worden. Ik wensch ook geen briefjes van U te ontvangen, die voor mij geen belang hebben. Ik verlang volstrekt niet met U in onderhandeling te treden, ik verzoek U om heen te gaan.

De bezoeker stond hoog opgericht voor het bureau en keek met een ijskouden blik uit zijn zwarte oogen neer op mijnheer Maine, die onder den invloed van dien blik zijn zekerheid scheen

te verliezen, begon te stotteren, en tenslotte op heel veel zachteren toon zei:

— Ik heb niets te antwoorden op Uw brieven. Ik — ik kan niet ingaan op de aanbiedingen van — van Uw vereeniging.

De bezoeker was opgestaan, schuw en verlegen.

En Brisbane zei kalm, maar op een toon van duidelijke bedreiging:

— Ik ben juist persoonlijk gekomen, Arnold Maine, omdat je op onze brieven geen antwoord geeft. Ik wensch zaken met je te doen. En deze heer hier zal wel zoo goed zijn, ons alleen te laten, nietwaar?

De oudachtige heer was zeker geen sterke persoonlijkheid, want hij liet zijn hoed uit zijn handen vallen, onder den invloed van die zwarte oogen, die hem aanstaarden, raapte hem weer op, met handen die beefden, en zei half luid:

— Ons gesprek was zoo goed als geeindigd, mijnheer Maine. Ik houd mij voor mijn armen zeer aanbevolen voor de gave, die U mij heeft toegezegd, ik — ik heb hier niets meer aan toe te voegen. Mijnheer, het was mij een eer en een voorrecht kennis met U te maken.

Dit laatste was gericht tot Brisbane. Deze keek den heer in het zwart spottend aan, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, boog even het hoofd en het volgende oogenblik was de bezoeker al weg en leek alsof zijn knieën knikten en Brisbane, die de deur achter hem dicht deed zei met een lach:

— Dat is er een, die waarschijnlijk wel eens van mij gehoord heeft, in tegenstelling met dat knappe blondje, daar in je winkel, dicht bij de deur. Wacht, ik vergat nog wat.

Hij opende de deur weer en zei rustig tot de typiste:

— Juffrouw, U kunt voor een half uurtje verdwijnen. Gaat U maar wat wandelen in de frissche lucht, dat zal U goed doen.

De typiste was opgestaan, kwam op den drempel staan en vroeg: langs Brisbane heen-sprekend:

— Komt die opdracht van U, mijnheer?

Even scheen Maine te aarzelen. Toen antwoordde hij, driftig in de papieren voor hem woelend:

— Gaat U maar — maar niet langer dan een kwartier. Meer heb ik niet noodig om eens en voorgoed met mijnheer af te handelen. Wij zullen er wel eens een einde aan maken.

De typiste met haar grauw, onbeduidend gelaat, wierp nog een vluchtigen blik op den bezoeker, toen deed ze een soort van boezelaar

af, die haar japon moest beschermen, hing hem zwiiggend aan een haak, stulpte een hoedje over haar haren, greep haar tasch, en verliet haar eigen werkkamer door den matglazen deur.

Brisbane had de tusschendeur wijd opengezet, liep naar een gemakkelijken leunstoel toe en plofte daar in neer, zonder zelfs de moeite te nemen, verlof te vragen en den hoed af te zetten.

Hij boog zich voorover, nam een sigaar uit een kistje dat op den schrijftafel stond, rook er even aan, en legde hem met een beleedigd gezicht weer in het kistje terug met de woorden

— En dat is een man, die met zijn bazar een half millioen per jaar verdient!

Daarop nam hij zijn eigen sigarenkoker van fijn leder uit zijn binnenzak, nam er een havanna uit, maakte vuur met zijn gouden sigaren-aansteker, wierp zich achterover in den stoel en begon zijn eene been over het andere slaande:

— Zoo, nu kunnen wij eens praten, Maine. En ik denk dat wij inderdaad aan een kwartier genoeg hebben. Je hebt de groote onvoorzichtigheid begaan niet te antwoorden op twee brieven, die toch beleefd gesteld waren. Is het je gewoonte om niet op zakenbrieven te antwoorden?

— Dit zijn geen zaken. Dit is nonsens, gromde Maine, zonder Brisbane aan te zien.

— Uit die opmerking leid ik af, dat we toch niet duidelijk genoeg zijn geweest, Maine, hernam Brisbane bedaard, en zijn zwarte oogen dwaalden even door het eenvoudige kantoor en bleven rusten op den in den muur gemetselde, niet groote, maar blijkbaar zeer solide brandkast. Je schijnt de draagkracht van onze aanbieding niet geheel en al te beseffen. Ik heb mij de moeite gegeven, hier te komen, om die persoonlijk nog eens nader toe te lichten.

Hij deed met achterover gebogen hoofd een langen trek aan zijn sigaar, en begon toen, zijn zwarter oogen nog op, de zoldering gericht:

— Je hebt een groote zaak, Maine, die heel veel geld inbrengt.

— Maar tegenwoordig geen half millioen per jaar meer, gromde Maine.

— Goed laat het iets minder zijn. Maar een man, die zooveel geld verdient, behoort dat geld op een behoorlijke en afdoende wijze te beschermen.

Ik heb een safe! zeide Maine kortaf. En daar zit nooit heel veel in ook. Zoo dom ben ik niet

— Ja, dan kan het niet anders, of je hebt

ons niet goed begrepen, vervolgde Brisbane, en nu kwam zijn hoofd weer naar voren en zijn zwarte oogen bleven met een sombere uitdrukking erin op het breede gelaat van Maine rusten. Men kan zijn geld ook wel op andere wijze verliezen, dan door inbraak. Een winkelier in jouw omstandigheden kan zeer groote schade lijden, door brand, door staking van zijn personeel, door aanvallen op zijn vrachtauto's en ik spreek nog niet eens van zijn persoonlijke veiligheid. Je hebt bijvoorbeeld een jonge en heel knappe dochter. Denk je nu eens een oogenblik in — dat haar iets zou overkomen! Nietwaar, zoiets is mogelijk in een stad als New-York. Dat zou je toch zeker vreeselijk vinden....

Over het breede, goedmoedige gezicht van den zakenman verspreidde zich langzaam een grijze, lijkachtige kleur. Hij scheen groote moeite te hebben zijn hoofd op te heffen en den bezoeker aan te zien.

Zijn stem was schor en beefde, toen hij eindelijk vroeg:

— Wat heeft dat met jullie voorstellen te maken? Wat bedoel je daarmee? Waarom spreek je op die wijze over Alice?

— Nogmaals, het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat je de ware beteekenis van ons voorstel niet hebt begrepen, antwoordde Brisbane, een aschbakje naar zich toetrekend. En wij meenden toch zoo duidelijk te zijn! Alles wat wij beoogen is, jou, je zaak, — en je familie te beschermen!

Tegen het gespuis dat je in iedere groote stad maar in deze in het bijzonder vindt. Natuurlijk, zulk een bescherming moet betaald worden, en wel wat duurder dan een gewone nachtveiligheidsdienst, dat spreekt vanzelf. Ik kan echter niet vinden dat wij duur zijn. In ons eerste schrijven noemde wij een...., abonnementsprijs als ik me zoo mag uitdrukken, van duizend dollar per maand, of van tienduizend dollar in eens, geldend voor een jaar. Lager kunnen wij werkelijk niet gaan. En indien je dat bedrag betaalt, kun je er zeker van zijn, altijd rustig je geld te kunnen opstrijken.

— En — als ik het blijf weigeren? Als ik niets met jou en je gemeene troep te maken wil hebben? barstte Maine uit, plotseling weer toegevend aan zijn drift.

— Dan zou je de gevolgen natuurlijk zelf moeten dragen, Maine, antwoordde Brisbane, den rook van zijn sigaar volgend met den blik. Dan kunnen wij natuurlijk er niet voor instaan, dat je niet op een

kwaden dag een of ander ongeluk treft, — van de zijde van de gangsters, de kidnappers, de brandstichters — van al het ontuig, dat deze stad rijk is.

— Maar jullie zelf zijn dat ontuig! zeide Maine met gesmoorden stem. Jullie zelve zouden dat onheil over mij brengen, als je er kans toe zag, en als ik bleef weigeren. Jij vervloekte huichelaar, met je bescherming, en je bedreigingen! Maar ik laat mij niet intimideeren — ik roep de hulp in van de politie! Het is afpersing, het is afdreiging, — en dat is strafbaar!

Brisbane keek den opgewonden Maine ijskoud aan, stak zijn sigaar in den hoek van zijn mond, stond langzaam op en zeide, met zijn handschoenen in de palm van zijn linkerhand kloppend:

— Je weet nu precies waar het om gaat. Maine. Je krijgt nog drie dagen bedenktijd,

Je dreigement met de politie laat mij steenkoud. Man, er zijn niet eens getuigen van ons gesprek. Wat wij je aanbieden is een heel gewone... levensverzekering! We weten dat je verzot bent op je eenigst kind, op je dochter. Nu, denk dan aan haar, en neem dan het besluit! Ik weet zeker dat je verstandig zult zijn. Wij zijn heel machtig en kunnen je beschermen. Maak je ons echter tot je vijanden — dan komen de gevolgen op je eigen hoofd neer. Dan zou ik je alleen maar kunnen raden: pas op Alice, pas op je dochter! Nog drie dagen, Maine! Dan verwachten wij je instemming — en de eerste maandelijksche storting. Tot ziens!

Hij had dit laatste al in de werkkamer van de typiste gezegd, die nu juist weer binnentrad. De tusschendeur ging dicht en Arnold Maine keek langen tijd naar die dichte deur, alsof hij op het matglas een spookgestalte zag, gruwelijk om te aanschouwen.

HOOFDSTUK II.

ALICE EN EEN ANDER.

In den middag van dien dag, omstreeks vier uur, werd de deur van het kleine kantoor weder opgeworpen, maar ditmaal door een aanvallig meisje van omstreeks twintig jaar, met donkerblauwe oogen, goudblond haar, dat de tusschenkomst van een verfmiddel nooit had behoeft, luidruchtig en levenslustig.

Dat was Alice, de dochter van Arnold Maine.

— Vadertje, dat paard is niet met goud te betalen, viel zij met de deur in huis. Een beetje wild, maar een schat, en zoo mooi als er geen enkele in heel Bronxpark rondloopt. Ik dank je er nog eens duizendmaal voor. Maar zeg, verbeeld ik me dat of lijkt je een beetje sip?

Het meisje had de armen om den hals van haar vader geslagen, zooals hij daar zwijgend en gefronst voorhoofd zat achter zijn bureau, en vervolgde:

— Je mag niet zoo boos kijken, als ik zoo blij ben! Er is toch niets gebeurd?

— Neen, kind — er is — niets gebeurd! antwoordde Maine, zijn best doende om met vaste stem te spreken. Een beetje tegenslag van een bezoek aan je tanten in Louisville. Wat dunk je — als je dat plannetje nu eens ten uitvoer bracht?

Het meisje maakte haar ineengestremde handen van de hals van haar vader los, draaide haar gezicht naar hem toe, keek hem onderzoekend aan en zei:

— Wat is dat voor een plotseling voorstel? Waarom wil U me zoo ineens weg hebben?

Er kwam een pijnlijk glimlachje op het brede gelaat van Maine toen hij antwoordde:

— Je weet heel goed, dat daarvan geen sprake is. Maar het oogenblik lijkt me geschikt — je tante schreef nog dezer dager dat zij je

zoo graag eens zou zien. Het plan bestaat immers al zoo lang?

— Maar vader, in die reis heb ik juist op het oogenblik volstrekt geen lust — misschien als U me dat drie maanden geleden had aangeboden dan had ik dadelijk mijn koffers gepakt, want ik ben dol op tante Margret, maar zooals het nu is — wil ik hier niet weg uit New York, onder geen beding.

Er was iets in de klank van Alice's stem dat de aandacht trok van Arnold Maine.

Hij nam zijn dochter eenige oogenblikken scherp op, bromde wat in zich zelf, en vroeg toen:

— Er is dus iets dat je hier houdt, en dat nog grooter aantrekkingskracht heeft dan tante Margret en haar prachtig buitenverblijf?

— Ja, vader, dat is er!

— Mag ik dan eens nader informeerden? Is dan dat iets soms een iemand?

Alice keek naar den grond, speelde wat met haar halsketting en kreeg zelfs een zeer onmodern kleurtje en toen hief ze ineens weer haar mooie hoofdje op, keek haar vader recht in de oogen en zei:

— Waarom zou ik het ook langer verbergen? Eenmaal moet je het immers toch weten. Ja, dat iets is een *iemand*. Met geen tien paarden krijg je me hier vandaan, vadertje. O, ik ben zoo verschrikkelijk, zoo vreeselijk verliefd!

En ineens liep ze op haar vader toe, knielde naast hem neer, en verborg haar gloeiend gezichtje achter zijn elleboog.

— Dat is een leelijke geschiedenis! zeide Maine met een kort lachje en hij grabbelde onhandig naar het weggestopte hoofd van zijn

kind, om te pogen, haar in het gezicht te zien.

— Heelemaal niet leelijk! Integendeel, hij is erg knap! riep het meisje vol geestdrift uit, ik weet wel dat ik een vreeselijk ouderwetsch schepsel ben, maar ik ben zoo dol op hem! Je vindt het toch goed, vader?

— Maar wie is dan die romanheld, die daar zoo plotseling komt opdagen — vroeg Maine op klagenen toon. Leefde je moeder nog maar, aan die zou je het zeker eerder hebben opgebiecht. Wie is hij, ken ik hem? Welgesteld toch, hoop ik?

— U kent hem, maar welgesteld is hij allesbehalve, en dat is Uw eigen schuld. Dan moest U hem maar meer betalen.

— Wat — is hij in mijn dienst? riep Maine verschrikt uit. Wat is hij dan?

— Klerk bij de comptabiliteit en hij heet Freddy Gray!

— Nooit van gehoord! bromde Maine, wiens geestdrift aanmerkelijk gekalmeerd scheen te zijn.

— Dat is ook geen wonder — U heeft meer dan honderdvijftig menschen op Uw kantoor, en wel zevenhonderd verkoopers!

— Klerk bij de comptabiliteit, zeide Maine op een toon van wanhoop. Laat eens zien — dat brengt een salaris op van zestig dollars per week! Maar dat is toch geen menschaardig bedrag!

— Dat heb ik ook al gezegd! riep Alice uit, terwijl ze opstond en op haar vaders knie ging zitten. Nietwaar, het is een hongerloon. Wij beginnen dus met hem te bevorderen, eerst in dezelfde afdeeling, en dan zetten we hem in een andere, die wat behoorlijker betaalt, en daar maken we hem bureauchef. Hij is er knap genoeg voor!

— Je praat maar altijd van „wij” en je weet niet wat je zegt, meisje, zeide Maine half boos, half lachend. Wat moet ik nu met je aan?

— Wel, dat is heel eenvoudig — U geeft Uw toestemming, en dan trouwen we! En dan kunnen we later toch nog naar tante Margret gaan.

Mijnheer Maine slaakte een diepe zucht en zei:

— Eerlijk gezegd had ik iets anders voor je gedroomd. Ik zag mijn dochter als de vrouw van een rijk man met een goeden naam, een man van invloed, een man dien ik met trots mijn schoonzoon zou kunnen noemen.

— Maar dat kunt U Freddy ook, zodra U

hem maar opslag geeft en een behoorlijk baantje. Ik ben niet geschikt als vrouw van een hertog, of van een beroemden filmheld. Laat mij Freddy maar hebben, dan ben ik ruimschoots tevreden.

Maine keek zijn dochter ernstig en onderzoekend aan. Voor een kort oogenblik scheen hij het dreigende gevaar te hebben vergeten, dat haar boven het hoofd hing.

Hij streelde even de kleine hand die nog op zijn schouder lag, en zei toen:

— Stuur dan in 's hemelsnaam dat wereldwonder maar eens bij me. Ook dat zal wel niet erg modern zijn, want de tegenwoordige jongelui beschouwen hun ouders meerendeels als een noodzakelijk kwaad, maar ik wil me toch zoo lang mogelijk aan de goede, oude gewoontes houden.

Alice klapte in de handen, kuste haar vader dat het klapte en vloog de kamer uit.

En nog geen vijf minuten later werd er op de deur geklopt, en toen trad er een jonge man binnen, flink gebouwd, met een openhartig, prettig gezicht, hij bleef een beetje verlegen voor de schrijftafel van Maine staan, die hem aandachtig opnam, en toen bromde:

— Ja, ziet er inderdaad niet zoo kwaad uit. Om je de waarheid te zeggen, mijnheer Freddy Gray voldoe je volstrekt niet aan de eischen die ik voor mij aan een werkelijk mooi uiterlijk stel, maar dat is natuurlijk een opvatting, zooals iedere andere. Alice schijnt daar anders over te denken, ze vindt je een schoonheid. Ga daar zitten, en neem een sigaar, wij moeten eens praten. Ik heb het immers goed begrepen, dat je mijn dochter graag zoudt willen trouwen?

— Dolgraag mijnheer Maine.

— Je werkt op mijn kantoor?

— Sedert verleden jaar! Ik verdien...

— Ja, dat weet ik al! Alice vindt het een hongerloon. Ik kan je echter zeggen, dat ik met heel wat minder begon, jonge man. Wat zijn eigenlijk je vooruitzichten?

— Dat laat ik heelemaal aan U over, mijnheer Maine!

— Aan mij? vroeg Maine verbluft.

— Ja zeker — U is toch mijn patroon. U kunt mij opslaan en een betere positie verschaffen!

— Dat hebben jullie daarboven heel aardig met elkaar afgesproken! zeide Maine langzaam. Nu, je bevalt me, je hebt een goed gezicht, een van die gezichten waarvan ik houd.

Ik zal naar je informeeren bij de bureauchef. En als die informaties gunstig luiden, dan zullen we eens zien, of ik misschien later... ach, ik zeg dat allemaal, ik oude dwaas, met de wetenschap, dat jullie je geen sikkepit om me zult bekommeren en precies doen zult wat je verkiest. Nu, luister eens, mijnheer Freddy Gray.

Maine trok zijn stoel tot vlak bij dien van den jongen man, boog zich ver voorover, en begon op een veel zachteren toon en met een geheel veranderde, ernstige uitdrukking op zijn gelaat:

— Als je werkelijk ernstige voornemens hebt, dan zal ik je iets toevertrouwen, en ik verlang van je, dat je me eerlijk zult antwoorden op de paar vragen die ik je zal stellen.

— Dat belooft ik U, mijnheer Maine.

— Zeg mij dan eens om te beginnen, of je mijn kind tot je vrouw zouwt willen maken, ook als ik je verzekerde, dat ze van mij geen cent te wachten heeft.

— U moet me gelooven mijnheer Maine, als ik U zeg, dat ik dat zonder mij te bedenken oogenblikkelijk zou doen, antwoordde Gray, den ouderen man recht in het gelaat ziende. Ik heb Alice lief, ik ben nog jong, ik ben gezond, ik heb werkkraft en ik mag zeggen dat mijn hersens goed zijn. Weelderig zou ze het wel nooit bij mij hebben, maar dat kan haar zelf niet schelen.

— Het doet me genoeg dat je die vraag op die wijze beantwoord hebt, jonge man. Dan ga ik verder. Wel eens gehoord van de bende van Mike Brisbane?

— Neen, nooit! antwoordde Gray verbaasd.

— Niet? Dat verwondert me! Hij is altijd berucht genoeg in deze stad. Zijn specialiteit is afdreiging, maar in haar verschrikkelijkste vorm. Ik heb dien kerel, vanmorgen hier gehad, Gray, en ik kan je zeggen dat ik een verschrikkelijk half uur heb doorgebracht. Hij bood mij de bescherming aan van zijn gang. Ik weigerde die natuurlijk. Toen begon hij te dreigen. Hij dreigde met brandstichting, met aanslagen op mijn auto's — maar hij dreigde ook mij het liefste te zullen ontroofen dat ik hier op aarde bezit, Alice!

Het gelaat van Gray was onder die laatste woorden bleek als dat van een doode geworden, en zijn rechterhand klauwde zich, zonder dat hij het zichzelf bewust was om den arm van Maine, die op de stoelleuning lag.

— Ik zie dat dat indruk op je maakt, Gray,

hernam Maine zacht. En nu wil ik dit van je weten. Stel je een oogenblik in mijn plaats. Wat zou jij doen, als men je de keus liet, tusschen het betalen van een zeer groot bedrag, en de kans dat je dochter je ontstolen werd, met alle verschrikkelijke gevolgen daarvan?

— Ik zou betalen, al vroegen zij een half miljoen! antwoordde Gray, nauwelijks verstaanbaar.

— Maar als je je nu stellig had voorgenomen, dat niet te doen?

— Dan zou ik voor haar vechten, dan zou ik het onmogelijke doen, haar te beschermen, antwoordde Gray heesch.

— Goed zoo, dat mag ik hooren. Je weet dus nu hoe de zaken staan. Ik overdrijf niets. Ik vrees integendeel, dat ik het niet ernstig genoeg voorstel. In dat opzicht zijn we het dus eens. Wij moeten alles doen om mijn kind te beschermen en toch weiger ik, die schurken toe te geven, en hen in hun lage practijken te stijven.

— Maar de politie... riep Gray wanhopig.

— De politie kan ons in dit geval niet helpen er waren niet eens getuigen bij dit gesprek aanwezig, en zelfs al was dat wel zoo — onze wet straft zulke bedreigingen niet, omdat er uitwegen voor den afperser in overvloed zijn. Neen, wij zullen ons zelve moeten helpen. Wil je mij daarbij steunen, Gray?

— Met heel mijn hart, mijnheer Maine, antwoordde de jonge man, de hand van den ander grijpend. Weet Alice ervan?

— Niets weet ze nog, en ze mag het ook niet weten. Denk eens aan wat dat voor haar zou zijn, altijd in angst te moeten leven, en altijd bevreesd te moeten zijn voor een plotselingen dood! En kom nu dicht bij mij zitten want wat ik je te zeggen heb moet volstrekt geheim tusschen ons blijven.

Gray trok zijn stoel nog dicht bij dien van Maine, en wel een kwartier lang spraken de twee mannen op zeer zachten toon, zoodat het voor iemand in het aangrenzende vertrek onmogelijk was iets te vernemen. Toen greep Maine de huistelefoon, en sprak in het toestel:

— Mijn dochter Alice. Ja, zij moet zelf aan het toestel komen. Zoo, jongedame, met je hartsgeheimen, ben je daar? Ik verzoek je om onmiddellijk bij mij op het katoor te komen.

Hij legde het toestel uit de hand en bleef met een flauwe glimlach om de lippen achterover leunen in zijn stoel, totdat de deur openvlog en Alice binnenkwam.

Ze stond dadelijk stil op het zien van Gray, kreeg een kleur, en vroeg hikkelend :

— Had je iets te zeggen, vader ?

— Ja, dat heb ik, meisje. Ik heb met dezen jongen man hier gepraat. Nu, hij is van het eigenaardige denkbeeld om je te willen trouwen niet af te brengen. Ik — in heb er eens over nagedacht, en — ik beginsel kan ik er voor voelen. Ik zal hem opslag geven, hij kan in

het groote kantoor komen, als eerste klerk, en — dan moeten jullie elkander in 's hemelsnaam maar trouwen — mits — — —

— Mits ? vroeg Alice ademloos.

— Mits het dan ook binnen een week gebeurt, voltooide Maine den begonnen zin.

— O, vadertje je bent een engel ! Liever vandaag dan morgen ! riep Alice uit de volheid haars harten.

HOOFDSTUK III.

MENSCHENROOF.

Er waren drie dagen verlopen, sedert het bezoek van Brisbane aan den ouden Maine. Het was omtsreeks negen uur in den avond van dien dag, toen de eerste in zijn fraaie flat op de tweede verdieping van een reusachtig huis de telefoon ter hand nam, waarna zich het volgende, korte gesprek ontwikkelde, tusschen hem en zijn slachtoffer.

— Ik heb tot mijn terleurstelling gemerkt, Maine, dat de laatste dag voorbij is gegaan, zonder dat je iets van je hebt laten hooren! Wat ben je van plan?

— Ik ben van plan om niets van me te laten hooren, mijnheer Mike Brisbane!

— Je zegt dat met een zekerheid, Maine, die me op een dwaalspoor zou brengen. Maar ik laat me niet zoo gemakkelijk intimideeren, oude heer. Weet je wel goed, met wie je te maken hebt?

— Met een van de grootste schurken die New York kent!

— Geloof je? Misschien heb je wel gelijk, Maine. En dat zul je dan ervaren ook. Je denkt toch niet in ernst dat mijn gang zich door jou laat ringeloozen? Twijfel je soms aan onze macht? Dan zal ik je heel gauw duidelijk maken, dat je daar verkeerd aan doet! Onderschat je soms de kracht van onze Organisatie? O, die vergissing zal je gauw genoeg duur te staan komen, Maine! Blijf je weigerachtig om te betalen?

— Ik betaal geen cent!

— Dan zullen de gevolgen voor jouw rekening zijn!

En daarmee eindigde het gesprek, want Brisbane slinderde het toestel weer op den haak en zijn knap gezicht had een duistere onheilspellende uitdrukking, terwijl hij een oogenblik bij de kleine tafel bleef staan, waarop het telefoontoestel was geplaatst.

Toen verliet hij met haastige stappen het vertrek, door een deur, die toegang gaf tot een in Moorsche stijl ingerichte rookkamer.

Nogmaals opende hij een tusschendeur, en toens tond hij in een vertrek, waar een vijftal vrouwen bijeen zaten, rookende en kaarspelende, drinkende en lachende.

Zoo op het eerste gezicht kon men die lieden aanzien voor leden van de upper ten, want zij waren gekleed door de beste en duurste kleermakers van New York, zij droegen juweelen, de meesten wisten zich te gedragen als echte heeren, en zij waren daar bijeen in een vertrek met dure, smaakvolle meubels er in, een dik Bochara tapijt op de vloer, een paar echte Frans Halsen aan de muur.

Maar wie die menschen eens wat nauwkeuriger bezag, wie eens wat aandachtiger luisterde naar hun uitspraak en hun woordkeus, die moest al spoedig inzien dat hij met onbeschaafde lieden te doen had, vermomd als dames en heeren.

De vrouwen lachten wat al te luid, zij waren juist een beetje te ver gedecolleteerd, en droegen juist een paar ringen teveel, de heeren spraken te hard en te ruw, hun handen waren wat te grof, en soms zelfs eeltig, en er werd wat buitengewoon hoog gespeeld voor een salon!

Mike had nauwelijks de drempel overschreden en de deur achter zich gesloten, of een groote, slanke vrouw met rossig haar riep hem tegemoet van het andere einde van de groote kamer:

— Nu, wat zegt de oude schooier?

— Hij vertrappt het! antwoordde Mike ruw.

— Is die man levensmoe? vroeg een kleine man met een slepende, zeurige stem, terwijl hij een hoopje bankbiljetten naast zich op de speeltafel legde.

— Dat schijnt zoo! antwoordde Mike grimmig.

Maar stoppen jullie die kaarten nu maar weg, jongens, want er vallen zaken te doen. Eerst het werk, en dan het plezier. Jullie weten het, en onze nieuwe vriend daar mag het ook wel weten — ik laat het nooit bij dreigen alleen, en wat ik zeg, dat doe ik ook. Als het bekend zou worden, dat ik me op mijn kop had laten zitten door Maine, dan konden wij hier onze matten wel oprollen.

Hij had onder het spreken even geknikt in de richting van een lange man met een olijkleurig gezicht, aan zijn hoofd geplakte, vettig glimmende, gitzwarte haren, en een klein snor-

retje à la Menjou, die, met een onaangestoken sigaret bengelend in zijn mondhoek, en een monocle in een van zijn blauwomkringde oogen geklemd, met zijn kaarten speelde.

— Wat wil je dan doen? vroeg de kleine man met zijn saai stem, het bankpapier in zijn broekzak stekend. Heeft het soms haast?

— Men heeft altijd haast, een bedreiging ten uitvoer te brengen, Jesse Kaldrup! antwoordde Mike kortaf.

— Wees eens wat duidelijker? drong Kaldrup aan, de rest van zijn glas whisky leegdrinkend.

— Ik zal zoo duidelijk zijn als de veertien punten van Wilson! hernam Mike grimmig. Nog vanavond wordt de meid geschaakt!

Onmiddellijk verhief de vrouw met het rossige haar haar stem, en zei dreigend:

— Als het dan maar niet afloopt als verleden jaar met die zwarte in Chicago, Mike! Ik laat me niet nog eens opzij schuiven, onthoud dat. De jongens hier mogen het gerust hooren! Als er geschaakt moet worden, dan ben ik er voortaan bij, om een oogje in het zeil te houden! Jij verliest het eigenlijke doel wel eens uit het oog, vooral als de geschaakte mooi is! Laat ik je niet nog eens snappen — dat is alles wat ik je te zeggen heb, voorloopig althans.

Mike haalde de schouders op en zei grof:

— Je schreewt weer voor je geslagen wordt, Nelly Hawckett! Ik begrijp overigens niet, hoe dat vanavond nog gedaan moet worden. Er is niets voorbereid.

— Alles is voorbereid! hernam Mike kortaf. Ik ben precies op de hoogte van haar gaan en komen. Ik weet tot op de minuut na, wat ze vanavond doet. Ze dineert bij een goede vriendin van haar in de 42ste straat, en van haar huis gaat ze het laatste gedeelte zien van de revue in het Olympia, op Broadway. Dat laatste gedeelte begint pas om half elf, en we hebben dus tijd in overvloed.

— En is ze soms van plan te wandelen van de 42ste, naar Broadway? vroeg Jesse Kaldrup, zeuriger dan ooit.

— Neen, ouwe zeur! antwoordde Mike spottend. Denk je dat ik gek ben? Natuurlijk rijd ze er in haar eigen auto naar toe. Maar het is een breed trottoir in de 42ste, en als ze niet kan vliegen van de stoep naar het autoportier, dan vangen we haar onderweg op. We hebben het meer gedaan, niet? En als we haar eenmaal binnen hebben, jongens, dan belooft ik je dat de oude Maine zal moeten bloeden! Hij zal er dubbel en dwars voor moeten betalen, dat

hij mij heeft durven weerstreven. En als het geld er niet op de minuut is, dan — — —

Een gebaar waarvan de afschuwelijke betekenis maar al te duidelijk was, voltooide den zin.

— Jij schiet ze niet zoo gauw dood! hoorde de vrouw met het roode haar. Je behoeft mij niets wijs te maken. Ik ken je door en door! Jongens, je zou een harem kunnen vullen met de vrouwen die hij complimentjes heeft gemaakt!

Mike wierp de vrouw slechts een spottenden blik toe, blijkbaar meer gestreeld dan beleedigd door haar uitroep, haalde weer zijn schouders op en zei kortaf:

Op dat onderwerp kunnen we later nog wel eens terugkomen! Er moeten nu spijkers met koppen geslagen worden. Langdradig hoef ik niet te zijn, want de meeste van jullie kennen het klappen van de zweep. Dit speciale geval is trouwens al eerder uitgewerkt en denk er om, jongens — vergissingen vergeef ik niet. Evenmin als ze mij vergeven zouden worden door den Grooten Lama. Ik moet er dus op kunnen rekenen dat het lieve kind binnen drie uren in deze zelfde kamer is en zonder haken en oogen. Jullie kunnen den achteringang van het huis gebruiken. Prachtig geschikt voor zulke kleine gevalletjes. Ik wist wel wat ik deed toen ik dit huis uitkoos om er mijn tenten op te slaan. Wij hebben hier een klein vertrekje, voortreffelijk geschikt om als tijdelijke cel te dienen en wie dat weet te vinden, die moet al bijzonder knap zijn!

— Moet de nieuwe erbij zijn? vroeg Jesse Kaldrup met zijn slepende stem, terwijl zijn fletse oogen onzeker naar Jose Montez dwaalden, die vrij onverschillig had zitten toeluis-teren.

Mike dacht een oogenblik na en gaf toen ten antwoord:

— Dat idee is niet zoo slecht. Je bent me door No. Eén in Chicago aanbevolen als een eerste kracht, Montez, en ik weet dat No. Eén menschenkennis heeft, maar je zult het mij ten goede houden, als ik mij ook persoonlijk wil overtuigen. Je chef bij deze onderneming is Archie Prescott — die daar met zijn brave ouderlingentronie, die eenter heel wat verbergt. Hij zal je de noodige instructies geven.

Hij had met het hoofd in de richting van een der mannen geknikt die sedert het binnentreden van den chef niets had gezegd. Lang en mager, en met groote elegance gekleed.

Hij had een langgerekt, gladgeschoren gezicht, dat inderdaad op den eersten aanblik

de gedachte zou kunnen wekken, dat men met een zeer ingetogen, bijna verlegen man te doen had. Maar wanneer hij U eenigen tijd aankeek dan kwam er iets loerends in zijn blik, iets giftigs, dat schrik aanjoeg en afstootte.

Met een krakende stem zeide hij gerekt:

— Ik werk bij zulke gelegenheden niet graag met nieuwelingen, chef, maar als hij werkelijk is aanbevolen door No. Eén, en je staat erop, dan zal ik hem meenemen. Ik ben niet lang van stof, Montez, en verwacht, dat ik met een half woord begrepen word.

— Een kwart is voor mij voldoende! zeide Montez glimlachend. Stel me maar op de proef, Archie.

— Maken jullie dan maar dat je wegkomt, beval Mike, zijn horloge raadplegend. Heel veel tijd is er niet meer te verliezen. En denk erom ik moet haar gaaf en ongeschonden hier hebben, zonder een schrammetje, anders vallen er harde klappen.

De heeren in hun elegante smokings waren opgestaan. Sommige staken een versche sigaret op en zij liepen daar rustig door den salon heen en weer, alsof zij niet op het punt stonden een laaghartige, laffe misdaad te begaan.

Mike wisselde snel en op fluisterenden toon nog eenige woorden met Archibald Prescott, en daarop vertrokken allen, zonder veel omslag en lieten Mike en Nelly met de andere vrouw, die in het geheel niets gezegd had, alleen.

Er waren nu vijf mannen, die in een zijvertrek hun overjas hun hoed gingen halen, door de breede gang liepen, voor de liftkooi wachtten, het roode, verschietende lichtje op het etagebord zijgend volgden, luisterden naar het snel naderend geruisch en gezoem van de lift, instapten, en zeer snel de ruime vestibule, bereikten, waar de concierge naast zijn loge zat te dommelen, met een half uitgelezen avondblad op zijn knie.

Zoodra zij op straat waren nam Prescott Montez naast zich, en begon op zachten toon tot hem te spreken.

Montez bewees dat hij wist wat discipline was, want hij viel den ander geen oogenblik in de rede, knikte slechts nu en dan, en zeide pas toen de leider zweeg:

— Begrepen. Ik weet nu wat mijn taak is. Jullie zullen tevreden over mij zijn. Ik heb maar een vraag te stellen: Hoe is de chef zoo nauwkeurig op de hoogte geraakt van de plannen van... de bewuste?

— Hij weet altijd alles wat hij weten wil, antwoordde Prescott. Er zijn in zulke een

grootte zaak altijd menschen die hun mond niet kunnen houden, kletsers, zonder wie wij, jongens van de vlakte, heel wat meer moeite zouden hebben onze plannen uit te voeren. En nu vlug wat, ik zie dat Jesse de wagen al heeft gehaald.

In de snel dalende schemering kwam een zeer groote, gesloten auto aanrijden, de man die hem bestuurde verliet dadelijk zijn plaats, en een van de vijf bandieten verving hem, terwijl de vier anderen haastig instapten.

Dat alles ging zoo snel, zijgend en regelmatig, alsof het wekenlang gerepeteerd was. Iedereen scheen nauwkeurig te weten wat hij te doen had en zelfs waar zijn plaats in de auto was, een zeer ruime limousine, voorzien van donkerkleurige, zijden gordijntjes, waarmede de portieren konden worden afgedekt, evenals de achter — en zelfs de voorruit.

— Nog een enkele opmerking voor we wegrijden, Prescott, zeide Montez, zich half omwendend op de ruime strapotin, om tot Prescott te kunnen spreken, die met een der andere mannen op den achterbank zat. Wat wordt er gedaan, als het meisje eens niet alleen is?

— Maar ze is heel zeker alleen! Ze is altijd alleen geweest.

— Maar het kan toch heel goed zijn, dat ze dat vanavond niet is.

— Het schijnt dat de nieuweling iets meer weet dan jullie, jongens!

— Ik weet bijvoorbeeld dat ze verloofd is, sedert een paar dagen. Nu, hoe kunnen we zeker zijn, dat die knul niet bij haar is?

Prescott beet zich op de lippen, zijn oogen fonkelde boosaardig en hij vroeg:

— Weet je dat zeker?

— Absoluut. Ik wist wat jullie van plan waren, immers, en ik ben gewoon, altijd op mijn eigen houtje een kleine voorstudie te maken.

Prescott dacht even na, en zeide toen met sombere nadruk:

— Luister dan. Als die vent erbij is, dan moet het plan natuurlijk gewijzigd worden — maar niet veel. Hij mag in geen geval kunnen ingrijpen Jesse, jij gaat zoo goed met je propenschieter om. Heb je je windpistool bij je?

— Je kunt net zoo goed vragen of ik mijn neus bij me heb, antwoordde Jesse lizig, die naast Montez gezeten was.

— Dan schiet je hem dadelijk, zoodra we zijn uitgestapt een amoniakpatroon in zijn gezicht. Dat is voorloopig voldoende.

— Best! verzekerde Jesse. En terwijl de auto al reed op een bevel van Prescott, haalde

hij een klein windpistool uit zijn zak, opende het, verzekerde er zich van, dat er een klein, glazen buisje in den loop stak, drukte den zuiger in het luchtreservoir en maakte aldus het wapen tot schieten gereed.

En nu werd er verder geen enkel woord meer gewisseld, totdat de auto, ruim een half uur later, den ingang bereikt had van den 42ste straat, en stilstond op niet te verren afstand van het punt, waar de tube en de luchtspoorweg elkander kruisen, niet ver van de Openbare Bibliotheek.

Prescott had een vrij grooten doek uit zijn zak gehaald, opende twee portierraampjes, nam een klein fleschje uit de binnenzak van zijn jas en sprenkelde met halfafgewend gelaat iets van den inhoud op den doek, dien hij vervolgens haastig Montez ter hand stelde met de woorden :

— Stop vlug weg. Dit wordt jouw werk. Zorg dat je dadelijk achter haar komt te staan, en duw dan over haar hoofd heen, zoodat je niemand van ons hindert den doek op haar mond, Stevig aandrukken en de neusgaten niet vergeten. We hebben er eens een gehad, die dacht dat een vrouw door haar kin ademhaalde, en dat kostte ons twee man.

— Wees maar niet bang dat ik zoo dom zal doen, verzekerde Montez, met een verre van geruststellende glimlach op zijn olijkleurig gelaat.

Hij had den doek haastig in zijn buitenzak gestopt, en de klep neergeslagen, en toch was de wee-zoete lucht van de chloroform, ondanks de neergelaten raampjes nog merkbaar in den grooten auto.

Prescott had zijn horloge geraadpleegd.

Indien alles klópte dan hadden de schelmen nog een kwartier den tijd.

Maar reeds na vijf minuten reed de auto langzaam op, in de richting van het huis, waar het jonge meisje zich moest ophouden.

Op dat gedeelte treft men zeer weinig winkels in de tamelijk stille straat aan, en die waren op dat oogenblik gesloten en donker.

De huizen zijn er gelijkvormig, hoog en kazerneachtig, maar de schelmen kenden nauwkeurig de plek en wat later wisten zij ook dat zij op tijd waren en het huis hadden bereikt, want aan de trottoirrand wachtte een niet te grooten, gesloten wagen, waarvan het roode achterlichtje brandde.

— Dat is 'm! fluisterde Jesse Kaldrup. Dat is het nummer van haar wagen.

— Opgepast dan, zeide Prescott, wiens grijsgroene oogen in de halve duisternis daar-

binnen in den wagen fonkelden als die van een tijger.

Hij keek nog eens op zijn horloge, en vervolgde :

— Nog maar een paar minuten. Rijd op, Jim.

De man achter het stuur moest zijn instructies ook al hebben ontvangen want hij reed eerst in een matig gangetje het huis voorbij, waarbij de bandieten zich konden overtuigen dat er niemand in of achter den wagen zat, liet toen den grooten auto keeren, reed terug, en plaatste nu den auto zoodanig achter den wachtende wagen, dat de achterbumpers elkan- der bijna raakten.

En nauwelijks was dit geschied of het oogenblik om te handelen brak reeds aan, want de breede huisdeur ging open, een heldere meisjesstem werd hoorbaar, en de gedaante van Alice Maine werd zichtbaar op den lagen stoep, waar zij even scheen te spreken met een ander die onzichtbaar bleef.

Zij was geheel alleen en Prescott zuchtte heel eventjes van verlichting. Dat spaarde heel wat onaangenaam, tijdroovend en lastig werk.

Het werd hen zelfs nog veel gemakkelijker gemaakt dan hij hoopte, want de deur was alweer gesloten, voor het meisje het breede trottoir overstak.

Zij had nog geen twee stappen gedaan of aan weerskanten vlogen de groote portieren open, vier mannen stapten uit, en terwijl zij daar nog, half verlamd van schrik zelfs niet in staat om te schreeuwen halverwege het trottoir stond, werd reeds een krachtige hand op haar mond gedrukt, die een doek vasthield, en haar beide armen werden vastgegrepen, door twee mannen, terwijl de vierde gereed stond, om iedere poging tot verzet dadelijk te beletten.

Maar er kwam in het geheel geen verzet. Bijna aanstonds verloor het ongelukkige meisje het bewustzijn, wankelde en zou zijn neergestort, als niet Montez haar had opgevangen en gesteund. De rol van den vierden man werd nu een andere. Hij bukte zich haastig, greep de beenen van het meisje, en zoo kon zij zonder eenige moeite en snel binnen in den donkeren auto worden gedragen, waarna de mannen onmiddellijk weer instapten, de portieren gesloten werden en de auto wegreed.

En dat alles ging zoo bijzonder snel, zoo zonder de minste hapering dat men bijna zou kunnen gelooven aan een langdurig ingestudeerd variété nummer.

Degeen die daarvoor was aangewezen liet vlug de gordijntjes neer, opdat geen onbescheiden oog met verwondering en argwaan zou kunnen doordringen tot het binnenste van de auto, waar een jonge vrouw, blijkbaar bewusteloos op den bodem lag.

Spoedig echter hief Prescott het roerlooze lichaam op, en plaatste het meisje tusschen zichzelf en den anderen man in, zoodat het kon lijken alsof zij sliep.

Voor een klein deel, was haar wasbleek gezichtje zichtbaar, onder den luifel van het coquette hoedje.

De terugrit was aangevangen.

En ook nu werd ook bijna niet gesproken, maar het was duidelijk dat iedereen al even verheugd was over den goeden afloop van dezen brutalen menschenroof, die misschien wel gezien was door eenige verre voorbijgangers, zonder dat die echter tijd hadden kunnen vinden om in te grijpen, indien zij

daar al den lust toe mochten hebben gehad, en zeker zonder dat zij iets van het nummer van den auto hadden kunnen zien — hetwelk overigens vervalscht was.

De auto hield echter ditmaal niet stil aan de voorzijde van het huis, waarin Mike woonde, maar draaide een zijstraat in, en kwam aldus aan de achterzijde van het huis uit, waar een deur toegang gaf tot een soort van doorgang of pad die de kleine achterplaatsen van elkander scheidde.

Het bleek dat Jesse van die deur een sleutel had, en de rest was al heel gemakkelijk.

De deur werd geopend, Montez, die de sterkste scheen te zijn tilde het meisje uit den wagen, droeg haar door de smalle, donkere gang, tot aan de deur, in de lange muur, die alle achterplaatsjes afsloot, ook deze werd geopend, en enkele minuten later bevond het nog altijd bewusteloze meisje zich in het huis van haar doodsvijand.

HOOFDSTUK IV.

JALOUZIE EN HAAR ONVERWACHTE GEVOLGEN.

De tweede vrouw was weggegaan, maar Nelly Hawkett was er nog altijd, toen de deur van de salon werd geopend en Montez de jonge vrouw binnendroeg, en op een sofa in een der hoeken van het groote vertrek neerlegde.

— Alsjeblieft! zeide hij met zijn vreemde, wrange glimlach. Hier is het vrachtje. Het had niets om het lijf, chef.

— Mooi zoo! zeide Mike Brisbane opgewekt. Nu hebben wij hem! Nu zal die Maine kunnen ondervinden, wat het zegt, de bevelen van den Grooten Lama in de wind te slaan.

Nelly was onmiddellijk opgestaan, kwam langzaam op de sofa toelopen, keek een oogenblikje, met een brandende sigaret in haar vingers op het bleeke gelaat daar op de sofa neer en zeide toen:

— Ik had me haar anders voorgesteld. Maar mooi is ze. Die gaat zoo gauw niet dood. Vind je ook niet dat ze mooi is, Mike?

— Ik heb er nog niet in het bijzonder opgelet! antwoordde de bandiet onverschillig. Hier kan ze natuurlijk niet blijven, jongens. Stel je voor dat ze onverwachts wakker wordt en gaat schreeuwen. Naar de cel met haar.

Ditmaal was het Prescott, die het meisje van de sofa tilde en met haar naar de deur liep.

Montez maakte aanstalte om hem te volgen, maar Mike riep hem terug en zei:

— Blijf jij maar hier, Montez. Je schijnt je goed gewoerd te hebben — maar je bent hier toch nog altijd de nieuweling. Er zijn zekere voorwaarden aan het betreden van dat kleine vertrekje verbonden, moet je weten. Het is best mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat je het ook nog wel eens zult zien — maar eerst moet ik je wat beter aan den tand hebben gevoeld. Ik moet weten wat voor vleesch ik in de kuip heb. Er zijn van die kleine geheimpjes die men pas openbaren mag, als men heel zeker is van zijn menschen.

— Montez was schouderophalend gaan zitten, en zei:

— Zooals je wilt, chef. Maar veroorloof mij dan ook de opmerking, dat ik het nog al gevaarlijk vind, haar in dit huis opgesloten te houden.

— Waarom gevaarlijk?

— Een zonderlinge vraag! Het is toch duidelijk dat Maine, zoodra de ontvoering gemerkt wordt, de politie op de hoogte zal brengen van jullie onderhoud die zal zich haasten je te ondervragen, en hier een huiszoeking doen!

— O, er zijn domkoppen genoeg bij de politie! zeide Brisbane schamper. Er zijn er bij die hun tijd wel willen verknoeien. Maar man, ik ontken eenvoudig. Zeker, ik ben bij Maine geweest, ik heb in zijn kantoor gezeten, maar ik kwam om een groote bestelling rijst te doen! Geloof je dat ik gek ben? Waren er soms getuigen bij? En ik kan je verzekeren dat hun beste detective hier niets zou kunnen vinden.

— Niet in dit moderne huis?

— Juist niet omdat het zoo modern is. Zie je, het is eigendom van den Grooten Lama, en daarom konden wij er een paar kleine verbouwingen in aanbrengen, zonder dat iemand daar iets van behoefde te bemerken. Ik wil je wel een klein deel van ons geheimpje verklappen. Dit flat bestond oorspronkelijk uit acht kamers — maar al vocht je een week lang jij zoudt er nooit meer dan zeven kunnen vinden! En dat is nu de heele truc.

— En niemand weet waar die kamer eigenlijk is, behalve jij en Prescott, die haar zoeven heeft weggedragen?

— En ik! zeide Nelly — en Mike wierp haar een woedenden, waarschuwend blik toe. Och ja het was eigenlijk tegen zijn zin, zie je. Hij had er mij buiten willen houden. Ik had het ook niet mogen weten.

— Jij praat een beetje te veel, jongedame! zeide Brisbane. Je deed beter je tong wat in bedwang te houden. Loslippige menschen leven in onze club meestal niet lang.

Even verschoot de jonge vrouw van kleur, maar toen wierp ze het hoofd met de rosse haren in den nek, keek den ander uitdagend aan en zei:

— Ik weet niet wie van ons tweeën de voorzichtigste moet zijn, Mike. Je kent me slecht als je denkt dat ik bang ben. Me verdringen laat ik me ook niet, knoop dat in je oor.

De mannen die allen in het vertrek waren teruggekeerd met uitzondering van Prescott, hadden onverschillig en zelfs eenigszins ongeduldig toegeluisterd. Blijkbaar waren zij reeds gewend aan dergelijke woordenwisselingen.

De blikken van Montez echter gingen onderzoekend van den man naar de vrouw, en geen van hun woorden, geen enkele gezichtsuitdrukking scheen hem te ontgaan.

— Is het ook geheim, wat je nu van plan bent, Brisbane? vroeg hij, toen het duidelijk was dat het twistgesprek ten einde had genomen.

— Heelemaal geen geheim! En zoo dood-eenvoudig. Maine krijgt nu een waarschuwing, dat hij binnen twee dagen een bedrag van vijftig duizend dollar naar een bepaalde plek moet brengen, en dat bij weigering zijn dochter gemold wordt — maar niet dan nadat ik zelf een woordje met haar gesproken zal hebben.

— Daar wachtte ik op! barstte Nelly met fellen stem uit. Had ik gelijk jongens? Heb ik het niet goed voorzien? Maar denk je dan heusch dat ik me in een hoek laat trappen?

Ze was dreigend voor Brisbane komen staan, die haar koeltjes opnam, en beet hem toe:

— Ik ben nu genoeg beleedigd en vernederd. Altijd loopt het zoo af, als er een vrouw in je handen valt. Dan word ik opzij geschoven en je doet alsof ik er heelemaal niet meer ben. Neem je in acht, Mike, meer zeg ik je niet.

— Veronderstel eens, dat Maine weigert, dat hooge bedrag te betalen, chef, vervolgde Montez, zonder acht te slaan op de dreigende houding van de vrouw, wat denk je dan te doen?

— Het is ondenkbaar dat hij zou weigeren! De man is dol op zijn dochter. Zij is zijn oogappel.

— Dat alles weet ik, maar neem toch een oogenblik aan, dat hij het geld niet zou betalen, bijvoorbeeld als de politite hem hoop geeft, zijn dochter bijtijds te kunnen ontdekken.

— Dan zou ik ten uitvoer brengen, waarmede ik gedreigd heb, antwoordde de bandiet, opstaand uit zijn stoel en zich uittrekkend.

Nelly had de vuisten gebald, en haar oogen hadden een dreigende uitdrukking gekregen.

— Je bedenkt je nog wel eens, Mike, ik ben er zeker van! zeide ze toen. Ik weet dat je me niet graag tot je vijandin zoudt hebben, is het wel? Ik weet wat er omgaat onder de jongens, ze zijn niet zoo algemeen tevreden over je. Er zijn er een paar, die er op toeren, je plaats in te nemen. Ik zou me in acht nemen, als ik jou was.

Mike Brisbane verloor zijn kalmte niet, maar kwam dicht voor de vrouw staan, tot zijn gezicht het hare bijna raakte en zei:

— Denk je me nu werkelijk bang te maken! Dan ken je me toch slecht, Nelly! Voor dreigementen ben ik nooit uit den weg gegaan. Ik weet dat er onder de jongens een paar zijn, die mij wel opzij zouden willen schuiven. Binnenkort zullen we niet meer van hen hooren.

Terwijl hij dit zeide, had de racketeer zich langzaam omgewend, totdat zijn oogen doorborend rustten op het gelaat van Kaldrup, die dien blik nauwelijks verdroeg, en met zijn oogen begon te knippen. Wij weten wel uit welken hoek de wind waait, nietwaar, Kaldrup?

— Ik — ik ben mij van niets bewust! antwoordde Jesse, met zijn li zigste stem. Je zult er mij toch niet van verdenken. Mike, onder je duiven te willen schieten?

— Het is goed! viel de chef hem norsch in de rede. Ik weet wat ik weten moet. En laat ieder gewaarschuwd zijn, wien het aangaat — ik laat niet met mij spelen.

Een paar minuten later was deze twist al weer bijgelegd, en de mannen zaten rondom de lage, ronde rafel, dronken en rookten, alsof er geen vuiltje aan de lucht was — maar iedereen besepte en wist, dat de haat en de afgunst al weer dieper hadden ingevreten en dat het niet lang zou duren of het zou tot een uitbarsting moeten komen.

Nelly was echter in een hoek van de groote kamer gebleven en zat daar eenzaam te rooken, met den blik van Montez, den Mexikaan voortdurend op zich gevestigd.

Zij op haar beurt echter staarde strak en met booze blikken naar Mike en eensklaps scheen ze een besluit te nemen, stond op, en sloop op haar katachtige manier de kamer uit, zonder dat iemand er acht op sloeg, behalve misschien Montez, de nieuweling.

Zij kwam op een vrij lange gang, stak die dwars over, opende de deur, en kwam zoo in het vertrek, hetwelk Mike Brisbane misschien wel terecht zijn werkkamer noemde, want het was daar dat de chef van de „Beschermingsvereniging” in het bandieten jargon zonderling genoeg „Racket” geheeten, zorgvuldig zijn plannen uitwerkte, nieuwe reglementen opstelde, de lijst der slachtoffers bijhield, en — onwilligen met een rood kruisje merkte.

Na zorgvuldig de gangdeur weer tesloten te hebben, maakte zij licht, en liep toe op den schoorsteenmantel, die geen eigenlijk doel meer had, want de gashaard was reeds lang

vervangen door de centrale verwarming der moderne huizen.

Zij bukte zich, tastte eenigen tijd met de rechterhand achter den vooruitspringenden rand van de haardopening, totdat zich eensklaps een kort, ratelend geluid deed hooren, en een smalle boekenkast, van onder tot boven met boeken gevuld, die tegen den wand naast den schoorsteen stond, zich vrij snel begon te bewegen, totdat een smalle vrij kleine deur zichtbaar werd.

De deur kon geopend worden, eenvoudig door aan een ijzeren ring te trekken, en bleek toegang te geven tot een zeer smalle gang, nauwelijks dertig centimeters, waarin men zich zijwaarts kon voortbewegen, en dan nog in voortdurende aanraking met beide wanden was.

Nelly begaf zich onmiddellijk in deze gang, liep een paar meters ver, luisterde even aandachtig, en toen ging haar hand tastend langs den muur, totdat die een lichtschakelaar had gevonden.

Een vrij sterk electrisch lampje begon te gloeien, schuin tegenover een deur, die er stevig uitzag, en die gesloten was met twee grendels, die een celdeur in een gevangenis niet misstaan zouden hebben.

In het midden van het bovenste paneel bevond zich een stevige schuif, die alleen aan de buitenzijde bewogen kon worden.

De vrouw maakte deze schuif los, trok ze terzijde, en keek nu in een niet groot, maar zeer goed gemeubeld vertrek, verlicht door een helder brandende lamp in het midden, die zoowel aan de binnen- als aan de buitenzijde van de kamer ontstoken en gedoofd kon worden.

Men kon nog zeer goed zien waar eertijds het eenige raam van de kamer zich had bevonden. Dat was nu echter dichtgemetseld, de metselsteenen waren ten overvloede met een laag beton bedekt, en er was niets meer te zien dan een randje van de stalen raampost, onder het moderne behang, dat de muren bedekte.

Dit was dus het befaamde achtste vertrek van de flat, dat op zulke een zonderlinge Wijze verdwenen was.

Op den divan, met haar rug naar de deur, lag het jonge meisje dat op zulk een snuwe wijze ontvoerd was.

— Ben je wakker? vroeg Nelly op gefluissterden toon door het luikje sprekend.

De jonge vrouw op de sofa bewoog zich niet, en Nelly vervolgde ongeduldig:

— Geef me antwoord! Je moet wakker zijn, want je hebt gerookt!

— Ik wil niet gestoord worden! zeide het meisje met zwakke stem.

Nelly stoorde zich in het minst niet aan deze opmerking, maar trok de grendels haastig terug, waarbij zij vergat, het luikje te sluiten, draaide de kruk van de deur om, en trad binnen.

Op het hooren van al deze geluiden draaide Alice zich op haar ligplaats om, kwam overeind zitten en staarde de vrouw met groote, verbaasde en verwijtende oogen aan.

Nelly liet zich daardoor echter volstrekt niet uit het veld slaan, maar kwam naderbij, monsterde het meisje aandachtig, en begon toen op een spottende, minachtenden toon:

— En voor zooiets zou ik mijn plaats moeten ruimen? Nooit! Een pop, een beschilderde pop! Dat hij daar smaak ik kan hebben! Maar het is iets nieuws voor hem, hij houdt van zulke blonde, nietszeggende schepsels. Ik moet zeggen, dat ik me je anders had voorgesteld. Ik kan ook niet zeggen, dat je lijkt op het portret, dat ik van je in een sporttijdschrift heb gezien. Eigenlijk schaam ik me, dat ik jou als een mededingster moet beschouwen! Kun je loopen?

— Of ik loopen kan? vroeg Alice verwonderd. Waarom zou ik niet?

— Maar ze hebben je toch bedwelmd? De nieuwe heeft je toch een doek met chloroform op je gezicht gedrukt? Het verwondert me genoeg dat je daar zoo gauw van bent opgekikkerd. Nu, des te beter. Als je loopen kunt, dan kun je zeker ook goed wegloopen?

— Wegloopen? vroeg het meisje verbaasd. Wat bedoelt U daarmee?

— Wat ik met wegloopen bedoel? Heb ik met een kind of een gekkin te maken? Dan zal ik duidelijker moeten zijn. Je kunt verdwijnen. Zet je hoed weer op je hoofd, en maak dat je wegkomt. We hebben je hier niet meer noodig. Ik zal je wel wijzen hoe je hier naar buiten komt. Ik zal zorgen dat er een auto klaar staat, want je hoeft niet te zien, waar je ergens bent heengebracht. Ga jij maar naar je vader terug, en dank je goed gesternte dat je er zoo bent afgekomen. Weet je wat je boven het hoofd hing? Mike wilde je tot zijn vrouw maken!

— Gunst! riep Alice verschrikt uit.

— Gunst? Is dat alles wat je daarop te zeggen hebt? riep Nelly met gefronste wenkbrouwen. Je schijnt de beteekenis van die woorden niet goed te begrijpen. Ik schijn dus werkelijk met een gekkin te doen te hebben. Weet je wie Mike Brisbane is?

— Ja zeker, een schurk! een gemeene racketeer! een boef! antwoordde Alice verontwaardigd.

— En vind je het vooruitzicht dan niet verschrikkelijk, dat hij je zal aanranden, als ik er geen stokje voor steek?

— Maar ik ben al aangerand! riep het meisje uit, wanhopig de handen wringend.

Nelly haalde de schouders op, en hernam:

— En te bedenken, dat hij werkelijk in staat zou zijn, zulk een onnoozele bloed boven mij te verkiezen! Nu, we zullen er maar niet veel woorden meer aan besteden. Daar is de deur — maak dat je eruit komt. Wat is dat — aarzel je?

— De zaak is — begon Alice haperend. Is het wel tactvol, om nu ik eenmaal hier ben, zonder te waarschuwen weer heen te gaan?

De vraag klonk zoo zonderling, dat Nelly niet dadelijk antwoord gaf, maar een paar stappen naderbij kwam en het ontvoerde meisje wantrouwend met haar stekende oogen opnam.

Toen begon ze afgemeten:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat schuilt hier achter? Wil je niet weg, als ik de deur voor je openzet! Moet ik je dan haarfijn uitleggen wat je te wachten staat? Begrijp je dan zoo weinig van het leven, ben je nog zoo'n kind, dat je niets snapt? Daarvan afgezien — het kost je vader een bom geld, als je dat maar weet. Onder de vijftigduizend komt hij er ditmaal niet af, de oude muilezel. Voor de derde en laatste maal — neem de beenen, en maak dat je wegkomt.

Alice scheen volstrekt geen aanstalten te maken om gevolg te geven aan dat bevel, dat voor haar toch de redding moest beteekenen.

En koppig zei ze:

— Ik wil met mijnheer Michael Brisbane persoonlijk spreken. Ik weet zeker dat ik hem zal weten te bekeeren. Ik heb al zooveel misdadigers bekeerd. Iedere week ga ik Zaterdags naar de gevangenissen en praat met ze.

— Maar ik wil juist niet dat je met Mike praat! riep Nelly woest, dicht op het meisje toetredend. Hij houdt van jouw soort, van dat halfzachte slag! En daarom wil ik dat je weggaat, heb je me begrepen? En als je het niet goedschiks doet, dan zal ik geweld gebruiken. Jij pop! jij nul!

Met een wild gebaar greep zij naar de blonde lokken van het meisje — en het volgende oogenblik trad zij achteruit, met een onderdrukten schreeuw van schrik, de oogen wijd geopend.

Het blonde haar had meegegeven!

De krullen waren scheef gezakt en aan den anderen kant van het hoofd was een smal reepje haar zichtbaar geworden van een geheel andere kleur dan die krullen, en bijna gemillimeterd!

— O vervloekt! kon zij eindelijk steunend uitbrengen. Wij zijn verraden, het is geen vrouw, het is een — — —

De vrouw, of wat het dan ook zijn mocht had een bliksemsnelle beweging gemaakt en hield nu een kleine browning in de rechterhand, en Nelly hield de rest van haar opmerking voor zich.

Want de zoogenaamde Alice had met een geheel veranderde, een onherkenbare stem gezegd — de stem van een man:

— Ga daar in dien stoel zitten, verroer geen vin, en zeg geen woord meer, of ik schiet je neer!

HOOFDSTUK V.

EEN ULTIMATUM.

De vrouw keek degeen die deze woorden gesproken had strak aan, met een wonderlijke uitdrukking van schrik, ongeloof en iets van bewondering op het beschilderde gelaat.

Haar stem was nauwelijks verstaanbaar toen ze met trillende lippen zei:

— Het is alsof ik droom. Ik heb al heel wat beleefd, ook aan het tooneel, want daar ben ik geweest, maar ik heb het nog nooit meegemaakt, dat een man op die manier voor een vrouw kon spelen — en een knappe vrouw ook.

Charles Brand — naar alle waarschijnlijkheid zullen de lezers de vriend van den grooten avonturier reeds onder zijn vermomming herkend hebben, legde Nelly met een ongeduldig gebaar het zwijgen op, en fluisterde kortaf:

— Ik wilde dat je niet zooveel sprak. Ik ben niet in een humeur om dat aan te hooren. Je hebt mijn heele plan bedorven. Ik ben op het oogenblik niet erg vergevingsgezind.

Het was alsof de vrouw de woorden in het geheel niet gehoord had, want zij ging op denzelfden gedempten toon voort, dicht op Brand toetredend, die behoedzaam achteruitstapte, met zijn revolver tot schieten gereed, al wist hij in zijn hart heel goed, dat hij er zeker geen gebruik van zou maken:

— Zoiets heb ik nooit beleefd. Dat we zulke kerels toch niet bij de bende hebben. Allemaal sufferts en ezels. Want ik hoef natuurlijk niet eens te vragen wie je bent — je bent Raffles!

— Laten we dat dan voor een oogenblik maar aannemen en houd je mond, hernam Brand, allesbehalve tevreden over den onverwachten loop der gebeurtenissen, en terwijl hij met zijn vrije hand zoo goed mogelijk de prachtig nagemaakte damespruik weer poogde recht te trekken, welke de jalouzie van die vrouw daar hem bijna had doen verliezen.

— En werkelijk, vervolgde Nelly, men zou het niet gelooven, maar je lijkt op haar! Het is waar, dat we je nog niet bij al te goed licht gezien hebben, maar je lijkt beslist op die meid van Maine! Die is nu natuurlijk in veiligheid en lacht ons uit. Misschien doet ze daar toch

niet goed aan, maar — dat is van later zorg. Nu begrijp ik ook beter je rare opmerkingen in den salon, zooeven, die ik eigenlijk niet verwacht had in den mond van een pas ontvoerd meisje.

— Houd nu eens eindelijk je mond, want ik heb geen lust om langer naar je praatjes te luisteren, viel Brand haar woedend in de rede. Je praat veel te hard naar mijn zin.

— Zou er een man ter wereld zijn, moedig genoeg, om zich zoo in het hol van den leeuw te wagen? ging de vrouw voort. Ik kan er niet over ophouden. Daar zal Mike van opzien! En ik, die jaloersch was, haha!

— Zwijg toch, canailje! viel Brand dreigend in de rede, een beweging makend met zijn revolver.

— Nu, als de jongens dat hoorden, dan zal het er spannen! Mike is er wel niet zelf bij geweest, maar hij heeft toch het plan bedacht. Het is waar dat de anderen de stomiteit bedreven hebben, den nieuwe treft geen schuld, want die was er pas bij, en die had het blonde schaap zelfs nog nooit gezien. In ieder geval zou ik niet graag in de schoenen staan van Mike. Hij heeft zijn verdiende loon.

— Ga daar op die sofa zitten, zooals ik je reeds bevolen had. Steek nu je handen op en je beenen. Hier is touw en ik zal zoo vrij zijn je mooie polsjes en enkeltjes samen te binden.

Brand had met een niet bepaald ladylike gebaar zijn fraaie rok opgeslagen en bracht inderdaad een stevig touw te voorschijn, een paar meters lang, niet dik, maar uiterst sterk, van dat touw dat Raffles speciaal voor zich zelf plaecht te laten maken, en waaraan men men desnoods piano's zou kunnen ophijschen, ofschoon het ternauwernood een halve centimeter dik was.

Hij moest nu echter zijn revolver voor een kort oogenblik uit zijn handen leggen, en dat werd hem bijna tot verderf.

Want op het oogenblik dat hij met het touw in de hand op Nelly toetrad, gereed om deze uiterst lastige dame te binden, verscheen door het geopende luikje een revolver en in de halve duisternis van de gang glansde een paar

boosaardige oogen, dicht achter dat wapen.

Een vinger kromde zich om een trekker, maar op het oogenblik dat het doodelijke schot zou afgaan veranderde de revolverloop van richting, het wapen viel met een kletterenden slag op den vloer en daar achter de deur dreunde het geluid van een zwaren val.

De vrouw was met een gesmoorden kreet opgestaan.

Zij scheen naar de deur te willen snellen, maar Brand greep haar juist bijtijds bij de pols en slingerde haar wederom op het rustbed terug.

Hij had bliksemsnel zijn revolver weer getrokken, op alles voorbereid, maar hij behoefde het wapen voorloopig niet te gebruiken, want de deur ging weer open, en een man met een zwart halfmasker voor het gelaat kwam binnen, het lichaam van een bewusteloozen man met zich meesleurend.

Het was Mike Brisbane, hij was volkomen bewusteloos en vaalbleek.

De vrouw keek op hem neer alsof zij haar oogen niet geloofde, en keek toen met een vragenden blik naar den man met het masker, die rustig de deur gesloten had, en toen op zachten toon tot Brand zeide :

— Het schijnt dat het anders is geloopt, dan we hadden verwacht, mijn waarde.

Nelly begon te sidderen, en stamelde : nauwelijks in staat om zich zelf te beheerschen :

— Die stem ! Droom ik ? wat gebeurt hier toch vannacht ? Maar dat is de stem van . . .

— Van Uw dienaar, madame Nelly ! zeide de gemaskerde zacht, op hoffelijken toon en met die woorden nam hij het masker af, en Nelly zeide met halfverstikte stem :

— Het is Joze Montez !

De ander gaf geen antwoord, maar keek haar glimlachend aan, het beven van haar ledematen nam toe, en zij was nauwelijks verstaanbaar toen zij vervolgde, starend in dat olijkleurig gelaat met den heerschezuchtige koele oogen :

— Ik begin het te raden ! Ik begin jullie heele duivelsche truc te voorzien ! Niet die nagemaakte vrouw is Raffles, maar jij bent het. We krijgen je dus weer hier terug in deze stad en we hadden al gehoopt dat Chicago je de nek zou omdraaien, dat we voorgoed van je bevrijd waren. Het is goed dat je niet eens moeite doet om het tegen te spreken. Alleen Raffles zou tot zoiets in staat zijn.

En langzaam zonk ze onder het spreken neer op de sofa en bleef daar als versteend zitten, zonder aan eenig verzet te denken,

zich lijdelijk overgevend aan haar noodlot.

Ze liet zich dan ook zonder den geringsten tegenstand te bieden, binden, en een prop in den mond stoppen, waardoor het schreeuwen belet werd.

Raffles had zich intusseken over Mike heen gebogen, en zich overtuigd dat de man in een diepe bewusteloosheid was gezonken.

— Ik kwam juist bijtijds Brand, zeide hij kalm. Ik was hem nageslopen, en zag hoe hij zijn revolver langzaam ophief om door het luikje daar te schieten. Hoe is dit alles zoo gekomen ? Ik hoorde haar stem al op vrij verren afstand.

— Het was werkelijk niet mijn schuld, Edward, antwoordde Brand. Maar je ziet nu zelf wel, welke gevaren die ellendige vermoeringen voor mij meebrengen. Zal ik daar dan nooit afkomen ?

— Waarschijnlijk niet zoolang ik je nog met eenige kans van slagen voor een vrouw kan laten doorgaan, mijn waarde ! antwoordde Raffles glimlachend. Maar je hebt mij nog niet gezegd wat er eigenlijk gebeurd is, waardoor we ons oorspronkelijk plan moeten wijzigen.

— Wat er gebeurd is ? Er is gebeurd wat te voorzien was ! Die vrouw daar is jaloersch geworden, ze kwam hier met de bedoeling mij te laten ontsnappen, en toen ik in mijn verrassing weigerde, wat haar niet weinig verbaasd moet hebben, toen werd ze handtastelijk ofschoon ik dacht dat ik die onwrikbaar bevestigd had. Mijn vermoening schijnt dus wel op zeer losse gronden te zijn opgebouwd, want dat reepje van mijn eigen haar was voor haar voldoende, om de truc te voorzien.

— Nu, er is nog niets verloren, gelukkig ! hernam Raffles. Maar ik ben blij dat ik mijnheer Mike geen oogenblik uit het oog heb gelaten. Hij kwam hier zeker met een heel ander doel, hij hoorde zijn vriendin, praten hij moet onmiddellijk den samenhang hebben begrepen, en . . .

— En ik zou hier met een kogel dwars door mijn hoofd liggen, als je niet bijtijds was gekomen, voltooid Brand den zin, even huiverde hij. Moet ik nu die vrouwenrommel aanhouden ? Ik voel me er ellendig in, als je het wilt weten. Werkelijk, ik word te oud voor dergelijke carnavalsgrappen !

— Dat hoop ik niet, Brand, zeide Raffles met voorgewenden schrik. Ik kan je kostelijke hulp op dit gebied niet ontberen. En mocht je werkelijk te oud worden om jonge meisjes te imiteeren, wat ik ontken, want je ziet er werkelijk uit om te stelen, dan kan

ik je nog altijd voor de oudere vrouwen en de besjes gebruiken.

— Dan zal ik die ellende dus nog een jaar of twintig, dertig moeten verduren. Kort en goed, kan ik mij verkleeden?

— Wacht nog wat, Brand, daar is volstrekt geen haast mee. Er zijn hier manskleeren genoeg in huis, als het zoover is. Eerst moeten wij doen, wat oorspronkelijk ons plan was.

— Is hij daar, gevaarloos?

— Volmaakt gevaarloos! Ik heb hem eerst met mijn vuist neergeslagen en onmiddellijk daarna een kleine injectie gegeven met mijn beproefd middeltje en hij zal eenige uren gerust blijven slapen, want ik denk wel niet dat iemand hier in huis door het grootste van alle toevallen tegengif zou bezitten, dat hem onmiddellijk weer zou kunnen doen ontwaken.

Verdund zoutzuur is anders in ieder huis wel te vinden! zeide Brand.

De vrouw op de sofa sloeg even de oogen op, maar onmiddellijk zakten de oogleden weer neer, en verborgen de groote, zwarte oogen.

De twee mannen trokken het slappe lichaam van den „racketeer” in den donkersten hoek van het vertrek, bedekten het met een tafelkleed plaatsten er een zwaren stoel voor, en overtuigden zich tenslotte dat de vrouw zich voorloopig niet verroeren kon, en ook niet kon schreeuwen.

— En nu zullen wij vlug moeten handelen! begon Raffles, die zijn masker in den zak had gestoken. Het zal niets om het lijf hebben. Daarbinnen zitten nu alleen nog maar Jesse Kaldrup en nog twee andere kerels. Het zal niets te beteekenen hebben, om die machteloos te maken. Geweld mag er natuurlijk niet gebruikt worden — ik bedoel geen kogels of dergelijken. Ik ben er van overtuigd, dat die drie schelmen een voor een en gezamenlijk den strop ruimschoots verdiend hebben, maar dat is het werk van anderen!

— En als zij mij plotseling met je zien binnenkomen?

— Wel, dan zullen zij zich verbazen!

— En als zij in hun verbazing eens plotseling met revolvers beginnen te schieten?

— Hoho, dan schieten wij natuurlijk terug. Maar zoover behoeven wij het niet te laten komen. Mijn spuitje is nog half gevuld, het is zeker toereikend voor twee van de kerels en je hebt gezien, aan Mike, dat het middel bliksemsnel verdooft. Voor zij van hun verwondering bekomen zijn hoop ik dat spuitje in werking te hebben gesteld en als wij met een revolver gewapend binnenkomen, zullen zij wel

zoo verstandig zijn geen vin te verroeren. Ik had er natuurlijk op gerekend dat iedereen het huis zou hebben verlaten, tegen den tijd dat wij aan het werk zouden gaan, maar nu het anders geloopt is, dan wij verwachtten, moeten wij ook zelf ons plan wijzigen. Ben je klaar? Vooruit dan maar!

Brand had zijn pruik weer zorgvuldig rechtgezet, zijn rokken gladgestreken, en plotseling was hij weer het elegante jongemeisje, zoo verbluffend natuurgetrouw gespeeld, dat menig variété en artist hem die gave zou kunnen benijden.

Na nogmaals een blik op de vrouw te hebben geworpen, die scheen te sluimeren en die volstrekt geen notitie van hen nam, verlieten zij de geheime, achtste kamer, en grendelden zorgvuldig de deur.

Zij schoven zich door de smalle gang, traden door de geheime deur de werkkamer binnen, en na eenig zoeken vond Raffles het kleine knopje binnen in de haardstede, en schoof de gevulde boekenkast weer op haar plaats terug.

Brand had intusschen eens rond gezien en de brandkast ontdekt. Toen de werkkamer weer haar oorspronkelijk, onschuldig aanzien had gekregen, zeide hij:

— Waarom zouden wij ons eigenlijk met die kerels bemoeien. Waarom niet hier het werk te verrichten dat je je had voorgenomen, en dat toch niet langer dan een uur hoeft te duren?

Brand, dat komt mij te gevaarlijk voor, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ten eerste zijn zij dichtbij en klaarwakker. — Het is onmogelijk, zoo zachtjes te werken, dat zij er niets van zullen bespeuren. Ten tweede moeten zij zich toch eenmaal afvragen, waar Mike blijft, en zij zullen op onderzoek uitgaan, en aan een overval wil ik mij niet blootstellen. En die kast zal minder gemakkelijk te openen zijn dan jij je voorstelt. Het is een Shedwood van de nieuwste soort, ik denk er minstens drie uren aan bezig te moeten zijn. Men gaat niet zoo gemakkelijk door dit duimdikke staal heen, dat van een bijzondere samenstelling is. En je ziet wel dat de kast voor driekwart in de muur is gemetseld. Ik moet dus de voorzijde wel onderhanden nemen, of ik wil of niet.

Nu dan, als het niet anders gaat — vooruit dan maar, zeide Brand, en hij nam zijn kleine browning weer ter hand.

Behoedzaam opende Raffles de deur en luisterde.

Alles was echter stil in huis.

Verbaasd greep hij naar den schakelaar, en

draaide het licht uit, na Brand een teeken te hebben gegeven.

De gang was geheel donker en ook onder de deur van de salon was geen lichtstreep te zien.

— Wat beteekent dat ? vroeg Brand fluisterend. Zij zullen toch niet het huis hebben verlaten, zonder afscheid van hun chef te nemen ?

Raffles draaide den schakelaar weer om en antwoordde :

— Dat zullen wij aanstonds zeker weten ! Kom maar mede !

Zij lieten de deur van de werkkamer half openstaan, zoodat het licht ook in de gang doordrong en staken deze over.

Raffles had zijn eigen revolver getrokken, en opende snel met de linkerhand de deur.

Het vertrek was in duisternis gehuld.

Nog hing er de geur van den rook der pasgebruikte sigaretten.

De twee mannen bleven even luisterend stilstaan, maar toen alles doodstil bleef maakte Raffles licht.

Hij keek rond en liep langzaam op den tafel in het midden toe, waar de drie gemakkelijke, diepe leunstoelen ordeloos omheen stonden.

Op de tafel lag een groot vel papier, dat beschreven was.

En pas zeer kortgeleden beschreven, want de inkt was ternauwernood droog.

Raffles nam dat papier op, doortvlood den inhoud, wenkte Brand bij zich, en las op zachten, duidelijken toon voor :

Aan Mike Brisbane.

Wij hebben genoeg van je als chef, Brisbane. Wij zullen een voorstel indienen om een ander in jouw plaats te benoemen. Wij weten dat wij drie en veertig leden achter ons hebben, dat is dus veel meer dan de vereischte meerderheid. Wij geven je vierentwintig uur om zelf af te treden. Vervolgens krijg je twaalf uur om de stad New York te verlaten. Bij weigering zal het bekende vonnis je treffen.

JESSE KALDRUP,
ARCHIBALD PRESCOTT,
JOE CARTWRIGHT.

— Wat is dat ? vroeg Brand verbluft.

— De vraag is nog al overbodig, vind ik. Het is wat men noemt een ultimatum, Brand.

HOOFDSTUK VI.

WERK AAN EEN BRANDKAST.

Het eeste wat Raffles deed, zoodra zij weer in de werkkamer teruggekeerd waren, was de deur te openen van een gewone muurkast, die gevuld was met blijkbaar afgedankte kleederen.

Hij schoof die kleederen terzijde, en hield nu een kleine, vierhoekige, met leder overtrokken kist vast, ongeveer zoo groot als die, waarin men wel een draagbare schrijfmachine vervoert.

Hij sloot de deur weer, en zeide glimlachend tot Brand :

— Ik heb van de kennismaking met onzen vriend Mike Brisbane gebruik gemaakt, reeds gisteren dit veelbeteekenende kistje hier binnen te smokkelen.

— Ongezien ? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zou niet gemakkelijk geweest zijn, Brand. Neen, ik deed iets anders. Ik zeide hem dat het koffertje eenige zaken bevatte, noodig voor het maken van valsche munt, en dat ik het gaarne een paar dagen bij hem wilde laten, en hij stemde dadelijk toe.

Hij had het kleine koffertje reeds geopend, dat vrij zwaar bleek te zijn. Het bevatte een electrischen weerstand, eenige andere electrische en zeker weinig gebruikte en bekende toestellen, een tiental meters dik leidingsnoer, stekkers, een voltmeter en dan nog, in afzonderlijke vakjes keurig gerangschikt, verschillende zakjes met een tynkorrelig poeder.

Maar er was ook een van die toestellen bij, waarmede men werklieden bij de tram wel bezig ziet, en die gebruikt worden bij het doorbranden van stalen rails. Men miste daarbij echter den zwaren cuurstofeylinder, die deze werklieden onontbeerlijk is.

En met den inhoud van dit koffertje, dat er zoo onschuldig en eenvoudig uitzag, begonnen de twee mannen zwijgend, en elkander met een wenk begrijpend, naarstig te werken.

Terwijl Brand zeer aandachtig en oplettend enkele poedersoorten met elkander begon te vermengen, langzaam roerend met een glazen

staafje, koppelde Raffles den electrischen weerstand aan de lichtleiding, en deze weer aan het zonderlinge toestel, dat van een handgreep van zwaar eboniet was voorzien.

Hij beschutte zijn rechterhand met een handschoen van asbest, zijn oogen met een bril met groote, zwarte glazen.

De doorengemengde poeders, waarvan terniet een hoofdbestanddeel was, werden behoedzaam in een reservoir gedaan, een derde, geelachtige stof in een tweede, het toestel werd gesloten, een schakelaar werd omgedraaid, en na eenige minuten wachters vormde zich aan het uiteinde van deze soort van spuit, die hitte uitspoot inplaats van water, een steekvlam van verblinderd witte kleur, die het volstrekt onmogelijk maakte, er met het ongewapende oog in te zien.

Ook Brand had zijn oogen dus beschermd en keek een oogenblik gespannen toe, toen Raffles den straal, een hitte ontwikkelend van bijna druïduizend graden, op de deur van de safe richtte, ter hoogte van het slot.

Er verliep bijna een half uur, voordat zich eenige verandering begon te toonen in het pantserstaal, waaruit de kast was opgebouwd.

Toen echter kon een scherp oog ontwaren, dat er zich lichte goïvingen, een soort van ribbels in de zoeven nog gladde oppervlakte begonnen te vertoonen.

Raffles had zich het gelaat moeten beschermen met een lederen masker, duimdik, en van twee kleine gaten voor de oogen voor zien.

Een paar malen moest hij de vuurspuit aan Brand overgeven, omdat de hitte niet langer te verduren was.

Plotseling was het alsof er iets knapte in de kast. Het was maar een zeer zwak geluid, maar Raffles glimlachte. De sterke veeren, daarbinnen in het slot begonnen zich te begeven ! Het heele slot onderging een verandering, het was alsof het smolt, de samenstellende

deelen ondersteunden elkander niet langer, de groote, ronde, stalen grendels vielen een voor een uit hunne gaten, niet langer opgehouden door de nokken, en het zou niet lang meer duren, of de deur van de kast zou kunnen worden geopend.

Langzaam vorderde het werk. En het metaal begon te zwellen, toen begon het te barsten, en na een uur hard werken kon Brand met een korten, stalen koevoet, een groot gat drukken op de plek, waar de steekvlam haar werk had gedaan.

Het voornaamste werk was nu gedaan, maar nu was het noodzakelijk, dat de deur wat afkoelde, alvorens de kast verder gehanteerd kon worden.

De vuurpit werd gedoofd, Raffles ontdeed zich van de lederen kap en de bril, beschouwde op veiligen afstand het resultaat van zijn werk, en zeide kortaf:

— De ventilator!

— Zou dat niet te gevaarlijk zijn? Maakt die niet te veel leven?

— En zelfs al ware dat zoo? Iedereen heeft het huis verlaten, op twee personen na, die het niet kunnen doen, en het hindert dus niet als die het zwakke gezoem van dat instrument vernemen.

Brand bracht uit het koffertje een ventilator met vrij groote schoepen te voorschijn, plaatste die dicht voor het in de brandkast gemaakte gat en stelde ze in werking.

En nu hoorde men eenigen tijd in het vertrek niets anders dan het zachte gegons van dit werktuig, dat den wachttijd voor de twee mannen aanzienlijk moest verkorten.

Maar plotseling hief Raffles, die op zijn kalme, bijna methodische wijze het vertrek, en vooral de groote schrijftafel door zocht, het hoofd op, en scheen scherp toe te luisteren.

— Wat is er? vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend.

— Hoor je niets? vroeg Raffles, terwijl zijn hand naar den zak ging, waarin zich zijn browning bevond.

Brand spande zich in om iets te hooren, maar aanvankelijk kon hij niets opvangen, behalve het zwakgonzende geluid van de ventilator.

Raffles was opgestaan, sloop met zijn katachtigen tred op het stopcontact toe, trok er den stekker uit, en deed aldus de ventilator zwijgen.

En toen het stil was hoorde Brand een heel zacht tikkend geluid, ongeveer als het sterk gedampte afloopen van een wekker.

Brand, op alles voorbereid, en niets begripd van den aard van dat geluid, dat verve van geruststellend klonk in de nachtelijke stilte, had zijn revolver ter hand genomen en trachtte vast te stellen van welken kant dat eigenaardige gerucht kwam.

Raffles, in half gebukte houding, stond midden in het vertrek, onder de lamp, en keek in alle richtingen rond.

En eensklaps was hij met een paar panterachtige stappen bij den schakelaar van het licht, Brand met zich meetrekkend, draaide de schakelaar van het licht om en het volgende oogenblik was het vertrek in duisternis gehuld.

Het zacht tikkende geluid had juist op hetzelfde oogenblik opgehouden, maar nu klonk er een ander gerucht, dat Brand, met zijn rug tegen de muur gedrukt, vaag meende te herkennen.

Ditmaal was het een schuivend geluid, alsof er iets op kleine, goed gesmeerde rollen over een vloer gleeed.

Het volgende oogenblik wist hij, waardoor dat geluid veroorzaakt werd.

Het was de boekenkast, die langzaam weer van haar plaats schoof!

Een zwakke lichtschemering drong door een lange kier, aan den kant van de kast, waar deze tenminste moest staan, maar die de beide mannen niet konden zien, daar zij zich tegen denzelfden muur hadden aangedrukt en de schoorsteen zich tusschen hen en de boekenkast bevond.

Die kier van licht werd heel langzaam wat breeder, en Brand wist ook dadelijk de oorzaak van dat schijnsel vast te stellen — het werd verspreid door de lamp, die in den smalen doorgang hing.

Bij dat zeer flauwe licht stak Raffles de kamer nogmaals over, Brand met zich meetrekkend, totdat zij beiden achter het zware schrijfbureau neerdoken, dat schuin in een hoek was geplaatst, zoodanig, dat men er aan alle zijden omheen kon loopen.

Van die schuilplaats af konden zij het breede worden van de kier volgen, en het duurde niet lang of zij zagen ook de gedaante, die daar in de smalle gang stond, en ongeduldig stond te wachten totdat de doorgang wijd genoeg zou zijn.

En een oogenblik later zagen zij Nelly Hawkett binnentreden.

Het was een zeer onaangename gewaarwording voor Brand en het was alsof hij de

doordringende, koele oogen van Raffles straf-fend op zich gericht hield.

Het was duidelijk dat hij zijn werk niet goed had verricht, en toch kwam het hem onverklaarbaar voor hoe de vrouw zich had weten te bevrijden van de koorden, waarmede hij haar zoo onwrikbaar op de sofa meende te hebben vastgebonden.

Het gelaat van de vrouw konden de twee mannen slechts onduidelijk zien, daar zij met de rug naar de zwakke lichtbron gekeerd een oogenblik bleef stilstaan, een ongeduldigen uitroep slaakte, en toen regelrecht toeliep op een deur, niet echter die naar de gang voerde.

In het vertrek dat zij nu binnentrad maakte zij pas licht en de toestand van de twee mannen was nu vrij hachelijk, want het bureau stond zoo, dat Nelly, indien zij zich nu zou omwenden, de twee mannen stellig zou moeten ontdekken op de plek waar zij nu zaten neerhurkt, op alles voorbereid.

Nelly stond echter wel stil, naar het scheen om even na te denken, maar omkeeren deed ze zich niet.

Zij liep echter verder, en opende een tweede deur, recht tegenover de eerste gelegen en weer werd het lichter, want ook in die kamer ontstak zij een lamp.

De twee vrienden waagden het niet zelfs te fluisteren, onzeker, wat thans te doen en met weinig verrast over den loop, die de dingen namen, zich afvragend wat de vrouw daar te zoeken had, inplaats van regelrecht naar het vertrek te snellen, waar zij toch haar makkers en helpers moest vermoeden.

Als Raffles zijn hoofd een weinig terzijde boog, kon hij een klein deel, van dat derde vertrek overzien.

Het was klein, en zag er uit als een fraai ingerichte badkamer.

Ook kon hij zien hoe Nelly een witgelakt deurtje van een wandkastje opende, daar even zocht, en er toen een paar kleine voorwerpen uitnam, die hij echter onmogelijk kon onderscheiden.

Haastig deed ze het kastje weer dicht, doofde het licht, kwam in het aangrenzende vertrek terug, en Brand en Raffles wierpen zich zooveel mogelijk terzijde, want het volgende oogenblik konden zij gezien worden.

Het gevaar werd des te grooter, daar de vrouw het licht ditmaal liet branden, maar zij scheen zoo verdiept te zijn in hetgeen zij deed, dat zij aan niets anders dacht en een oogenblik later stond zij weer in de groote werkkamer.

En toen geschiedde, wat onvermijdelijk was, en waarvan het zelfs zonderling mocht worden genoemd, dat het niet reeds veel eerder was gebeurd — Nelly bleef doodstil staan, blijkbaar zeer verwonderd, keek rond, en haalde de neus op.

En toen mompelde ze voor zich heen, alsof iemand haar zou kunnen verstaan:

— Vreemd — die brandlucht!

Het was duidelijk dat de lucht van het schroeiende metaal, die nog altijd in het groote vertrek hing, haar in de neusgaten was gedrongen. Dat moest ook al eerder gebeurd zijn, maar de vrouw had het in haar haast en opwinding niet gemerkt.

Het volgende oogenblik had zij de vernielde brandkast in het oog gekregen.

Zij slaakte een doffen kreet, drukte dadelijk de hand op den mond, snelde op de deur toe, en draaide met trillende vingers het licht aan.

Daar, bij de deur staande, keek zij een oogenblik zoekend rond, maar de twee mannen hadden zich ieder achter een der zware kasten van het bureau verborgen, en zij zag niets.

Een kort oogenblik scheen zij nog in beraad te staan, en toen opende zij haastig de deur, die zij wijd liet openstaan, en de twee mannen in hun schuilplaats hoorden haar vlug de gang oversteken en toen de groote salon binnengaan.

— Nu is de gelegenheid gunstig, laten we maken dat we weggkomen, siste Brand.

— Heengaan — nu? vroeg Raffles verwonderd. Terwijl we onze hand maar in dat gat behoeven te steken om ons van het geld van dien schurk meester te maken! Ik denk er niet aan, mijn waarde!

— Maar de vrouw zal alarm maken.

— Ze zal wel wijzer zijn, als ze dat zonderlinge ultimatum aan haar vriend gevonden heeft! Wie zou ze moeten alarmeeren? Er is immers niemand meer. Stil nu, daar komt ze al terug.

Inderdaad keerde de vrouw terug, nu veel langzamer en met het noodlottige papier in de hand.

Ze was zeer bleek, liep tot midden in de kamer, en las daar, staande onder de lamp, het papier nogmaals door.

Toen liep ze op de brandkast toe, boog er zich voorzichtig naar toe, vond den ventilator en het kleine kistje, waarin de werktuigen waren geweest, en toen slaakte ze een doffen kreet van woede, snelde op de schoorsteen toe, knielde daar neer, scheen daar iets van zijn plaats te bewegen, stond weer op, en was

het volgende oogenblik door de opening van de kast verdwenen.

— Laten we vlug die deur weer sluiten, fluisterde Brand, zoodra ze uit het gezicht was.

— Wat zou dat helpen, als ze aan den anderen kant die deur toch schijnen te kunnen openen? wierp Raffles tegen.

— Zoo vlug gaat dat niet, en het geeft ons in ieder geval den tijd om beenen te maken!

— Maar welk een zonderlingen haast om hier weg te gaan, zeide Raffles uit de hoogte. Je verbeeldt je toch niet dat ik al dat werk als nutteloos bestempeld wil zien? Binnen een

kwartier hebben we die kast leeggehaald, en dan zou ik nu weggaan?

— Des te meer reden, om die deur te sluiten! hield Brand koppig vol, stond uit zijn gehurkte houding op, liep op zijn teenen naar den haard en het volgende oogenblik hoorde Raffles hem een zachte uitroep van ongeduld en woede slaken, hij was dadelijk bij hem en vroeg fluisterend:

— Wat is er?

— Er is, dat wij die deur niet meer kunnen sluiten, zij heeft op de een of andere manier het mechaniek buiten werking gesteld.

HOOFDSTUK VII.

BRISBANE'S ONDERGANG.

Raffles had de wenkbrauwen gefronst en zijn gezicht stond strak.

En plotseling zeide hij kortaf tot Brand:

— Kom mee — zij voert daarbinnen zeker niet veel goeds uit. Ik heb een vaag vermoeden — —

Het volgende oogenblik had hij zich reeds in de smalle gang begeven.

Brand zorgde wel, dat hij hem op de voet volgde.

De deur van de cel was half open, maar de jonge man kon niet zien wat daar gebeurde.

Wel hoorde hij tot zijn verbazing en schrik twee verschillende stemmen.

Reeds een seconde later was Raffles weder in volle actie en hoorde Brand hem zeggen, op hetzelfde oogenblik dat hij de kamer binnentapte.

— Als je je verroert, Brisbane, zal ik geen oogenblik aarzelen, van dit kleine instrumentje gebruik te maken. Zoo, dat was dus de truc van deze schoone dame!

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde, half spottend en half betreffend:

— Zoo zie je, mijn waarde, hoe gevaarlijk het is, in de tegenwoordigheid van een vrouw, ook al schijnt ze te slapen of bewusteloos te zijn, al te loslippig te zijn.

— Hij is ontwaakt! riep Brand verschrikt uit, op zijn beurt binnentredend.

— Natuurlijk is hij ontwaakt! Herinner je je dan niet dat wij het over zoutzuur gehad hebben, als het eenige middel dat iemand snel weer doet ontwaken, die van mijn injectie heeft geproefd? Wel, dat heeft ze zich in het oor geknoopt, en met behulp van een morfine-spuitje, heeft ze dien heer daar behandeld, met het noodlottig gevolg, dat wij hem nu weer tot onzen last hebben. Brisbane, ik waarschuw je nogmaals, wees niet zoo dwaas om

je te willen verzetten, want het zou je bezuren! Bind hem, Charles, maar nu wat stevig als ik je verzoeken mag.

— Waarom hem niet een nieuwe injectie gegeven? drong Brand aan.

— Onmogelijk — zoo kort na die behandeling met zoutzuur! Ik zou de hoeveelheid veel te groot moeten nemen, en dan nog zou het een half uur duren voor het werkte. Haast je wat. Een stevig touw is ook goed. Alleen zijn polsen en zijn enkels.

Een kort oogenblik scheen het alsof de bandiet zich wilde verzetten, maar de browning van Raffles sprak een al te duidelijke taal.

Bleek van woede, moest hij toelaten dat zijn polsen achter zijn rug met een stevig koord werden bijeen gebonden, evenals zijn enkels.

— Zoo en nu zullen wij eens zien, hoe deze dame er toch wel in geslaagd kan zijn, zich van die koorden te bevrijden, waarmede je haar aan de sofa had vastgebonden, Charles.

Raffles was op het meubel toegestapt en slaakte een korten uitroep van verwondering. Want de sterke, zijden koorden bevonden zich nog altijd rondom het zware meubel.

Maar na een onderzoek van nauwelijks enkele seconden riep hij uit:

— Nu, dat is goed bedacht, en een beroepsgoochelaar waardig! Het is een vrij eenvoudige truc, die in het groot is nagedaan! Zie eens, Brand, hoe aardig dit is verzonnen! Let op dat de sofa zeer zwaar is, en met het voeten-einde tegen den muur staat. Je hebt gemeend, door het touw een paar malen om haar heen te wikkelen en onder de sofa door te trekken, dat zij zich onmogelijk zou kunnen bevrijden — maar een enkele druk met dat kleine voetje tegen dit gedeelte van den wand was voldoende om de zijkanten van de sofa een weinig

te doen omklappen, naar binnen toe, waardoor de koorden slap neerhingen! Zie maar!

Raffles zette de hand tegen den wand, even boven het voeteneinde, er klonk een klikkend geluid, en toen hij nu eventjes tegen den voorsten zijwand drukte, klapte deze dadelijk om, en vouwde zich als het ware op.

— Maar de touwen om haar polsen — haar enkels? riep Brand verbluft uit.

Zwijgend wees Raffles naar een der zware pooten van de sofa en toen Brand zich bukte zag hij dat een van die vierkante steunsels een messcherpen kant had.

— Die slimme duivels, riep hij vol bewondering.

— En nu moeten wij eens even praten, mijn waarde Brisbane! zeide Raffles, en hij ging kalm op een der stoelen zitten. Charles, houd jij de vrouw in het oog. Geef mij dat papier maar hier, dat je hem blijkbaar nog niet hebt laten lezen. Brisbane, je zult nu wel weten met wien je te doen hebt?

— Ik zou wel een gek moeten zijn, als ik het niet wist, gromde de bandiet. Maar hoe je onze plannen ontdekt hebt, dat is mij een raadsel.

— Het is anders nogal eenvoudig, en ik wil er geen geheim van maken. Je zult je toch je bezoek aan Maine wel herinneren? Wel, daar was ik als het ware bij tegenwoordig. Je hebt me wel verzocht om op te hoepelen, evenals de typiste, maar ik ben door een achterdeurtje weer teruggekomen, als ik het zoo noemen mag.

Er kwam iets van bijgeloovige angst in de oogen van den kerel, en hij riep uit:

— Wat? Wil je me wijsmaken, dat jij die middernachtzending, of wat het dan geweest is, was?

— Niemand anders! Ik was op een tournee en — haalde geld op, hoe vreemd je dat ook mag voorkomen. Geld voor jullie oorlogsblinden! Bij die gelegenheden vertoon ik mijn ware gelaat liever niet, om vrij doorzichtige redenen. Nu, Maine spartelde geen oogenblik tegen, maar teekende voor een vrij hoog bedrag, dat verwierf hem mijn sympathie en toen ik van jouw gemeene, laaghartige plannen hoorde, besloot ik, hem te helpen. Ik zorgde ervoor dat je heel nauwkeurig te weten kwam wat de dochter van Maine zou uitrichten — maar die was al in veiligheid toen je je netten ging uitzetten.

— Maar hoe heb je, duivel, je kunnen voordoen als Montez! Hoe kwam je aan die voorreffelijke aanbevelingsbrieven uit Chicago?

— Nu tracht je wel wat al te zeer in mijn kleine geheimpjes door te dringen, Brisbane, antwoordde Raffles met een kort lachje. Sta toe dat ik je daar niet op antwoord. Men heeft zoo zijn kleine hulpbronnen, die men liever niet aan de groote klok hangt. Als je maar toe wilt staan, dat ik mijn rol vrij verdienstelijk heb vervuld.

— Satan zelf zou er zijn ingelooopen, gromde Brisbane, met een blik half van haat, half van vrees, op dien zonderlingen man, die zijn spel zette, voor een onbekend meisje, alleen omdat haar vader een paar honderd dollars had geschonken voor een liefdadig doel. Wat wilde je eigenlijk met die comédie bereiken?

— Ten eerste wilde ik in de nabijheid zijn van mijn vriend, ingeval zijn incognito te vroeg doorzien werd — en ten tweede had ik aardige plannetjes, waarvan je brandkast het onderwerp was.

— Er zit al een gat in, zoo groot als een kinderhoofd, en hij hoeft er zijn hand maar in te steken, om alles eruit te halen, wat hem aanstaat, zeide Nelly schamper.

Brisbane uitte een zware vloek en riep:

— En dat kon hij doen terwijl tien meters verder de jongens bijeen zaten, mijn onderdanen?

— Die jongens waren er niet, en ze zijn ook je onderdanen niet meer, Brisbane, zeide Raffles kalm. Het spijt me dat ik de overbrenger van dat onaangename nieuws moet zijn. Hier, lees maar — een ultimatum in optima forma, deugdelijk van het merkteeken voorzien, en door drie van je luitenants onderteekend!

Hij hield het papier voor Brisbane, die den inhoud als het ware verslond, en toen een woesten kreet slaakte, zijn oogen rolden in zijn hoofd; toen hij de vrouw toebeet:

— Wist jij dat, Nelly?

— Zou ik dan gedaan hebben, wat ik nu deed? riep de vrouw met trillenden stem. Het is waar dat ik je gehaat hebt, telkens als een vrouw mij trachtte te verdringen, maar toen ik merkte, hoe die kerel daar je bedrogen had met zijn zoetsappig bleekmuilen gezicht, toen vergaf ik je dadelijk weer — — —

— Aardig van je, zeide Brisbane schamper. Alsof er iets te vergeven viel. Maar hoe komt het dat je niet wist wat ze van plan waren?

— Maar ik lag immers hier vastgebonden en opgesloten Dacht je dat het zoo gauw ging om me te bevrijden?

— De schooiers! gromde Brisbane, half dol van woede, en machteloos aan zijn touwen

rukkend. En waarom? Wat hebben ze tegen me?

— Zij hebben tegen je, dat je hun niet meer aanstaat, dat is alles. Het ultimatum vermeldt het trouwens duidelijk, antwoordde Raffles koeltjes. Er broeide al lang iets. Je schijnt een paar mislukkingen op je geweten te hebben, en dat is het ergste wat een chef kan bedrijven. Er zijn erbij die denken dat ze het beter kunnen. En misschien hebben ze daar wel gelijk in, Brisbane. Je toekomst ziet er, zooals ze nu is, reeds niet rooskleurig uit — maar als je mannen te weten komen, ten eerste dat mijn vriend daar, die een vreeselijken hekel heeft aan vrouwenrollen en ze toch zoo uitnemend vervult, je heeft gefopt, ten tweede, dat je je hebt laten bedriegen door een zekeren Montez — wel, dan is je leven geen oortje waard. En nog vergeet ik iets — is al het geld in die brandkast jou eigendom — ik behoorde te zeggen: heb jij zelf dat alles bijeengestolen?

— Neen — een groot deel behoort de bende! antwoordde Brisbane heesch.

— Dat meende ik al, hernam Raffles reeds even rustig. Dan kan je lot niet twijfelachtig zijn, dunkt me — ze zullen je levend roosteren, waarde heer!

— En zou jij de beestachtige wreedheid hebben, mij in hun handen te leveren? kreet Brisbane, vaalbleek nu, en met vertrokken gelaat.

— Hoezeer bewijs ge door die vraag, dat ge mij in het geheel niet kent, Brisbane, zeide Raffles hoofdschuddend. Ik ben geen moordenaar, geen lafaard. Je vroegere onderdanen hebben je ruimschoots den tijd gegeven, af te treden. Ik zou van die gelegenheid gebruik maken, als ik in jouw plaats was. Verlaat deze stad onmiddellijk. En als... zij daar je werkelijk liefheeft, dan zal zij je trouw blijven en volgen. De touwen die je binden zijn in enkele minuten door te snijden. Wij nemen haar met ons mede tot aan de deur — dan is ze vrij en kan zich met jou bemoeien. Mij is het onverschillig of ge een dag vroeger of later op den electrischen stoel zult plaats nemen. Ontloopen doet ge hem stellig niet. Maar neem deze waarschuwing ter harte want zij is ernstig gemeend — tret ik je ooit weder op mijn weg aan, dan zal ik onverbiddelijk zijn, en kom je er niet zoo gemakkelijk af! Ledig die kast, amice!

Brand had met de grootste aandacht het gesprek gevolgd, zonder evenwel de vrouw uit het oog te verliezen.

Zoodra hij bemerkte, dat Raffles dit werk van hem overnam, wapende hij zijn rechter-

hand met een handschoen van dik, met asbest gevoerd leder, stak ze behoedzaam in het gat dat zich in de brandkast bevond en begon die zorgvuldig te ledigen, zoover zijn arm wilde reiken.

Hij bracht achtereenvolgens eenige met elastiek bijeengebonden stapeltjes bankbiljetten te voorschijn, daarop bundels effecten van allerlei soort, een kleinen maar veel belovenden zak goudgeld, en ten slotte een boekje met aantekeningen in geheimschrift, dat hij aan Raffles overhandigde, die er even in bladerde en toen glimlachend zeide:

— Misschien zijn dit adressen van bendeleden — of van aanstaande slachtoffers, wij zullen het bewaren — het kan te pas komen. Is dat alles, Charles?

— Ja, dit is alles, tenminste voorzoover ik kan reiken.

— Dan is hier onze taak beëindigd. Pak het geld in die tasch, de oorlogsblinden zullen er meer genoeg van hebben, berg de toestellen weg.

Brand gehoorzaamde met de vlugheid waarmede hij alle bevelen van Raffles placht op te volgen.

De vrouw, in bedwang gehouden door Raffles browning, keek zwijgend toe, bleek als een doode.

Wat Brisbane betreft, hij scheen alle trots, alle energie verloren te hebben. Zijn hoofd hing diep op zijn borst neer, zijn adem ging moeilijk. Hij wist dat zijn rol hier was uitgespeeld, dat hem hier vroeg of laat de wraak der bendeleden zou achterhalen.

Eensklaps hief hij het hoofd op en zei bijna smeekend:

— Kunt ge er niet voor zorgen, Raffles, dat de jongens zeker weten dat niet ik hun geld heb gestolen?

— Mij dunkt dat de opengesmolten kast aanwijzing genoeg is, zeide Raffles. Maar ik wil nog verder gaan, om je ellendig leven te redden! Charles, let op haar!

Hij ging haastig naar de werkkamer terug, bleef daar even, en keerde terug met een stuk papier dat hij Brisbane voor hield die half binnensmonds las:

„Mike Brisbane is onschuldig aan de verdwijning van het geld uit zijn brandkast. Het werd er uitgenomen door ongergeteekende, John Raffles.”

Hij vouwde het papier dubbel, en zei:

— Ik zal dit papier op de kast leggen, Brisbane. En dan dit nog ten besluit: als je vroegere makkers al ware het slechts een vinger

durven uitsteken naar de dochter van Maine, die mijn beschermeling is, dan zal mijn wraak verschrikkelijk zijn. En weet wel dat ik nimmer noodeloos dreigde! En nu vaarwel — en zorg dat ge binnen een uur New-York verlaten hebt! Madame, wees zoo goed en volg ons tot de straatdeur!

Schoorvoetend en met gebogen hoofd liep Nelly Hawkett tusschen Raffles en Brand in met hen mede, zacht de trap af, tot in de half-duistere vestibule.

— Ga nu terug en bevrijd hem! zeide Raffles kortaf.

Het volgende oogenblik hadden de beide mannen het huis verlaten. Door de deurruit zag Raffles een vage gedaante haastig de trap weer oploopen.

— Ze moet hem liefhebben, fluisterde hij zacht. Want zij volgt hem in zijn ongeluk, Brand, en dat is iets heel bijzonders in deze tijden. Kom, ons werk is hier afgedaan!

De volgende aflevering bevat:

DE GROOT-MOGOL II.

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

met medewerking van **Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.**

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over **bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarrh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook,** kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim **2000** onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in **veelkleurendruk op kunst-drukpapier**, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim **500 pag.**

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.**

..... **Ex. Medische Encyclopaedie**

in linnen prachtband compleet **fl. 4.50**, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

Naam:

Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollar-teeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan: Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOETTE EEN

RUIME BELOONING